

Les 1 Leven in een wereld die maar doorgaat

26 juni-2 juli

Focus van de studie: Psalm 84:3

Deel I: Commentaar

De meest uitvoerige passage in de Bijbel over sabbatsrust wordt in Genesis 2:1–3 gevonden. Aan het einde van de scheppingsweek richt Jezus, onze liefdevolle Schepper—zoals de Joodse auteur Abraham Heschel uitdrukt—een paleis in de tijd op. Elke sabbat nodigt Jezus ons uit onze zorgen, beslommingen en angsten achter ons te laten en zijn paleis binnen te gaan om in Hem te rusten. Aardse paleizen zijn goed waarneembare geografische locaties. Het paleis van Versailles in Frankrijk bijvoorbeeld bevat 700 kamers en heeft meer dan 67.000 vierkante meter aan vloeroppervlak. Als werelderfgoed staat het als een van de grootste prestaties in de zeventiende eeuw vermeld.

De sabbat, Gods paleis in de tijd, is veel belangrijker en verbazingwekkender. Zij dateert niet uit de zeventiende eeuw, maar uit het begin van de tijd, bij de schepping. Zij overspant de eeuwen en siert de aarde elke week met heilige tijd. Zij is een eeuwigdurende herinnering aan waar echte rust wordt gevonden. De sabbat spreekt van een God die persoonlijk met onze fundamentele menselijke noden bekend is. Hij 'rustte op de sabbat en werd opgefrist', niet omdat Hij moe was, maar omdat Hij wist dat wij moe zouden worden. Genesis 2:2 zegt: 'Op de zevende dag had God zijn werk voltooid'. De tijd is geen eindeloze cyclus van werk-consumerende gebeurtenissen. God heeft ons genadig een goddelijke pauze gegeven—een moment om onze relatie met Hem te verdiepen, onze gedachten te vernieuwen, ons lichaam op te frissen en positieve familierelaties te ervaren.

Deze goddelijke sabbatsrust impliceert het gevoel van vertrouwen in de liefdevolle betrokkenheid van onze Schepper met ons. In Hem hebben we vrede. De sabbat is a stress buster. Zij is de garantie dat de God die deze wereld heeft geschapen, haar niet heeft vergeten en dat Hij ons niet heeft vergeten. Als we 'de sabbat in ere houden, het is een heilige dag' (vgl. Exodus 20:8), denkt onze Schepper op die dag aan ons en giet de overvloed aan zegeningen van de hemel in ons leven uit om ons te bevrijden van de slavernij van angst, de ketenen van bezorgdheid en de gevangenis van ongerustheid.

Gods uitnodiging om te rusten.

Door heel de Schrift heen nodigt God ons uit om van onze drukte te rusten. Als de drukte van het leven ons overweldigt, beginnen er drie dingen te gebeuren:

- **We beginnen focus te verliezen.** De gebeurtenissen van het heden lijken ons te overweldigen. De uitdagingen van het leven lijken veel groter en we focussen ons op de problemen in plaats van op God die ze kan oplossen. In onze drukte focussen we ons op menselijke antwoorden op ons dilemma in plaats van op goddelijke oplossingen.
- **We beginnen lichamelijk, geestelijk en emotioneel uitgeput te worden.** We zeggen en doen dingen waar we later spijt van hebben. Drukke leidt tot vermoeidheid. Vermoeidheid leidt tot burnout en burnout leidt tot moedeloosheid. Drukke mensen maken vaak snelle inschattingenbesluiten en zien het totaalbeeld niet, omdat ze het zo druk hebben. Ze moeten voortmaken naar het volgende probleem om op te lossen of de volgende opdracht op hun takenlijst om te voltooien. Ze hebben dus weinig tijd om na te denken over de beste oplossing voor het probleem waarmee ze worden geconfronteerd.
- **We beginnen gebed en Bijbelstudie te verwaarlozen. Als gevolg hiervan lijdt ons godsdienstige leven.** Drukke veroorzaakt vermoeidheid en vermoeidheid veroorzaakt

inefficiëntie, een gebrek aan zelfbeheersing, het onvermogen om iemands gevoelens te beheersen en een erosie van een betekenisvol godsdienstig leven.

Ellen G. White stelt het op deze manier: 'Allen die in opleiding bij God zijn, hebben behoefte aan de stille uren voor gemeenschap met hun eigen hart, met de natuur en met God. In hen moet een leven worden geopenbaard dat niet in harmonie is met de wereld, haar gewoonten en praktijken; en zij hebben een persoonlijke ervaring nodig in het verkrijgen van kennis van de wil van God. Wij moeten, ieder voor zich, Hem tot ons hart horen spreken. Wanneer iedere andere stem tot zwijgen is gebracht en wij in kalmte op Hem wachten, maakt de stilte van de ziel de stem van God duidelijk hoorbaar. Hij gebiedt: 'Wees stil, en weet, dat Ik God ben.' Psalmen 46:10. Dit is een effectieve voorbereiding op al het werk van God. Te midden van de haastende menigte en de druk van de intense activiteiten in het leven, zal hij die aldus is opgefrist, omringd worden door een sfeer van licht en vrede. Hij zal nieuwe talenten ontvangen, zowel lichamelijke als geestelijke. Zijn leven zal een welriekende geur uitademen, en zal een goddelijke kracht openbaren die de harten der mensen zal bereiken.'—*De weg tot gezondheid* (Ellen G. White Stichting), p. 19, 20.

Heeft u ooit het gevoel gehad dat u zich van het ene ding naar het volgende haastte, overweldigd door de drukte van het leven? Er is nog één e-mail te beantwoorden, nog één sms om op te reageren, nog één telefoontje te plegen, nog één comité om bij aanwezig te zijn, nog één person om mee te spreken. . . . Uw leven lijkt te worden beheerst door 'nog één'. U heeft gewoon teveel te doen om het allemaal te voltooien en als u 's avonds in bed ploft overdenkt u alles wat u niet heeft afgemaakt. Uw werk is zeker niet voltooid. Uw takenlijst is op zijn hoogst half klaar. Uw gedachten hollen. De slaap komt niet, terwijl u verwoed probeert te overdenken hoe u morgen meer in een al overladen schema kunt proppen.

Christus' uitnodiging is vooral voor drukke, uitgeputte, vermoeide mensen die in een 24/7 wereld leven. Jezus' discipelen waren bezorgd en verward na de onthoofding van Johannes de Doper. Jezus nodigde hen uit: '. . . 'Ga nu mee naar een eenzame plaats om alleen te zijn en een tijdje uit te rusten.' Want het was een voortdurend komen en gaan van mensen, zodat ze zelfs niet de kans kregen om te eten.' (Marcus 6:31). In hun drukte bood Jezus hen rust aan. Hij moedigde hen niet aan zich overhaast in uitputtend werk te storten. Zijn uitnodiging om uit te rusten was geen eenmalige gebeurtenis alleen voor de discipelen. Tot de menigten die Hem volgen sprak Hij deze woorden van zekerheid: 'Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven.' (Matteüs 11:28). De rust die Jezus aanbiedt is geen vrijwaring van beproevingen. Het is de innerlijke zekerheid dat we in Hem veilig zijn. Hij zal ons nooit afvallen of verlaten. Een van de meest uitdagende ervaringen in het leven is het ons alleen voelen als we moeilijke tijden ervaren. Dat is precies hoe Jeremia's schrijver Baruch zich voelde.

Baruchs verdriet, Kains rusteloosheid en Gods reactie.

Baruch was Jeremia's schrijver. Volgens Jeremia 45:3-5 ging deze arme man door een periode van diep emotioneel lijden heen. De stad Jeruzalem zou spoedig worden aangevallen door vijandelijke legers. Leed, hartzeer en ramp naderden snel. Het leven, zoals Baruch het kende, zou voorgoed veranderen. Angst verteerde hem. Verdriet overspoelde zijn leven. Ongerustheid hield hem in haar slopende greep. God sprak echter en stelde hem gerust dat Hij: '. . . jou je leven [laat] behouden, waar je ook naartoe gaat.' (vgl. Jeremia 45:5). De beloftes van God zijn zeker. We kunnen rusten, zelfs onder de grootste moeilijkheden in het leven, vanwege de zekerheid die de beloftes van God ons geven.

In het Oude Testament zijn er diverse woorden die met 'rust' zijn vertaald. Hun betekenissen lopen uiteen. De woorden voor rust kunnen worden vertaald met 'verlichting, stilte/kalmte, vrede of bestendig'. In het Nieuwe Testament kunnen ze worden geïnterpreteerd als 'rusten, zich ontspannen of bestendig'. Deze woorden hebben allemaal één ding gemeen. Ze duiden op een innerlijke vrede, een gevoel van kalmte en rust. Deze rust is een geschenk van God die aan zijn vermoeide kinderen wordt gegeven, als zij in geloof naar Hem komen.

Het verhaal van Kaïn bewijst dat er geen rust is als mensen rebelleren tegen Gods geboden en op hun eigen oordeel vertrouwen. Kaïn sloeg geen acht op de duidelijke instructies van God. Zijn godsdienst was er een van menselijke werken. Hij verhief zijn eigen mening boven Gods goddelijke openbaring. Abel, aan de andere kant, had zelfs in de dood vrede, omdat hij zijn vertrouwen in de God van het leven stelde. De les van vandaag verschaft enige praktische en cruciale lessen voor het leven in onze 24/7 wereld.

Deel II: In het leven toepassen

De studie van deze week voorziet ons van ten minste drie praktische lessen voor het dagelijks leven.

- Als we het te druk krijgen om in de liefdevolle zorg van onze Schepper te rusten, wordt ons leven vervuld met stress en bezorgdheid. Deze stress kan leiden tot lichamelijke ziekte en emotioneel leed.
- Onze Schepper heeft ons bedoeld om te rusten. Deze rust is meer dan een lichamelijke rust, hoe belangrijk dat ook is. Deze rust is een gemoedsrust die komt van het geloven in zijn Woord, het vertrouwen op zijn beloftes en het binnengaan van de gelukzaligheid van zijn sabbatsrust.
- Het leven los van onze Schepper leiden, zoals Kaïns ervaring symboliseert, frustreert alleen maar onze pogingen om innerlijke vrede en blijvende vreugde te hebben. Rust komt van het hebben van een vertrouwensvolle relatie met de Ene die ons heeft gemaakt. In Christus is er rust. In zijn beloftes is er zekerheid. In zijn aanwezigheid zijn we vrij van bezorgdheid, ongerustheid en zorg.

Les 2 Rusteloos en rebels

3-9 juli

Focus van de studie: 1 Korintiërs 10:11**Deel I: Commentaar**

Er is een fascinerend verhaal over een vrome koning die verstoord was door de ondankbaarheid van zijn koninklijke hofhouding. Hij bereidde een groot feestmaal voor hen voor. Toen de koning en zijn koninklijke gasten gingen zitten, slofte een bedelaar (zoals vooraf geregeld) de zaal binnen, ging aan de tafel van de koning zitten en stopte zichzelf vol met eten. Zonder een woord te zeggen verliet hij daarna het vertrek. De gasten waren woedend en vroegen toestemming om de landloper te grijpen en hem ledemaat voor ledemaat uit te trekken voor zijn ondankbaarheid. De koning antwoordde: 'Die bedelaar heeft maar één keer naar een aardse koning toe gedaan wat ieder van u elke dag drie keer naar God toe doet. U zit daar aan tafel en eet tot u verzadigd bent. Daarna loopt u weg zonder God te erkennen of één woord van dank naar Hem toe te uiten.'

Dit was inderdaad Israëls probleem. Ondankbaarheid is precies de kern van de les van deze week, 'Rusteloos en rebels'. Als we vergeten wat God voor ons in het verleden heeft gedaan, voor ons in het heden doet en voor ons in de toekomst zal doen, is het natuurlijke gevolg ontevredenheid. In een opmerkelijke uitspraak richt Ellen G. White zich rechtstreeks tot het probleem van het vergeten van Gods zegeningen in ons leven.

'Ze vergaten hun bittere dienst in Egypte. Ze vergaten de goedheid en de macht van God, die te hunnen behoeve voor hun bevrijding uit slavernij werd ten toon gespreid. Ze vergaten hoe hun kinderen gespaard waren toen de verderfengel alle eerstgeborenen in Egypte doodde. Ze vergaten de grootse manifestatie van goddelijke macht bij de Rode Zee. Ze vergaten dat zij veilig door de weg waren gegaan die Hij voor hen had gebaad, terwijl het leger van hun vijanden, dat hen wilde achtervolgen, door de wateren van de zee bedekt was. Ze zagen en voelden slechts hun tegenwoordige ongemakken en beproevingen; en in plaats van te zeggen: 'God heeft grote dingen voor ons gedaan; terwijl we slaven zijn geweest, maakt Hij een grote natie van ons', hadden ze het over de moeilijke weg, en vroegen zich af waar hun vermoeiende pelgrimstocht zou eindigen.'— *Patriarchen en Profeten* (Uitgeverij Veritas, 1977), pagina 255, 256; cursivering toegevoegd.

Ondankbaarheid duidt op geestelijke onrijpheid. Heeft u ooit opgemerkt hoe babies een heel kort geheugen hebben? Ze willen dat er onmiddellijk aan hun behoeften wordt voldaan. Ze hebben niet veel geduld. Ze onthouden niet hoe hun ouders gisteren aan hun behoeften hebben voldaan of hebben er vertrouwen in dat ze er morgen aan zullen voldoen. Ze leven voor het moment. De Israëlieten waren in sommige opzichten als onrijpe kinderen. Ze wilden dat er onmiddellijk aan hun behoeften wordt voldaan en vergaten wat God in het verleden voor hen had gedaan.

Terwijl ze in de dorre woestijn rondzwierven, de brandende zandvlakten doorkruisten, door nauwe bergkloven liepen en de ruwe heuvelachtige gebieden doortrokken, dachten de uitgeputte, vermoeide Israëlieten alleen maar aan hun onmiddellijke noden. Ze vergaten de overvloed aan Gods zegeningen. Ze hadden gebrek aan geestelijke rijpheid.

Ondankbaarheid leidt altijd tot rusteloosheid. Ontevredenheid ontstaat als we niet dankbaar zijn en wordt voornamelijk veroorzaakt door een gebrek aan geloof. Omdat Mozes met Sippora trouwde, die een buitenstaander uit Midjan was, waren Mirjam en Aäron ontevreden. Zij vertrouwden niet op Gods leiding. Toen God in de woestijn in manna voorzorg, waren veel van de Israëlieten ontevreden en wilden naar Egypte terugkeren. We worden rusteloos als we focus verliezen. De psalmist David moedigt ons aan 'niet één van zijn weldaden te vergeten' (vgl. Psalmen 103:2). Gods goedheid prominent in gedachten houden brengt vrede in ons hart. Toen ze veertig jaar lang door de woestijn zwierven, hadden de Israëlieten elke dag de gelegenheid zich in Gods goedheid te verheugen als het manna viel.

Manna: een symbool van het brood dat leven geeft.

Het vallen van het manna in de woestijn was een krachtig symbool van Gods voortdurende zorg. Het was ook een herinnering aan de Messias die zou komen om aan hun geestelijke honger te beantwoorden en hen ware rust te geven. De Joodse profeten zagen, in de beeldspraak van brood, een symbool van de komende Messias die aan al Israëls noden zou voldoen. De profeet Jesaja kondigde aan: 'Hierheen! Hier is water, voor ieder die dorst heeft. Kom, ook al heb je geen geld. . . . Waarom geld betalen voor iets dat geen brood is, je loon besteden aan wat niet verzadigen kan? Luister aandachtig naar mij, en je zult ruimschoots te eten hebben en genieten van een overvloedig maal (HSV: 'en laat uw ziel vreugde scheppen in de overvloed.').' (Jesaja 55:1, 2). Hier is brood kennelijk een symbool van geestelijk voedsel dat de ziel verzadigt. Na het te eten geven van de 5.000 die op een helling in Galilea zaten, tijdens een wonder dat eraan herinnerde hoe Israël door God met het manna werd gevoed, kondigde Jezus aan: 'Ik ben het levende brood dat uit de hemel is neergedaald; wanneer iemand (van) dit brood eet zal hij eeuwig leven.' (Johannes 6:51). Het manna dat dagelijks in de woestijn viel om te voldoen aan de lichamelijke noden van Gods volk had een diepere boodschap. Net zoals God hun lichamelijke honger had verzadigd, zou Hij de honger van hun ziel verzadigen. Hij verlangde ernaar hen rust van lichaam en geest te geven, naarmate zij door geloof vertrouwden in zijn voorzienigheden om aan hun noden tegemoet te komen. Zij waardeerden echter de zegeningen van de hemel niet en hun rusteloze geest bracht hen ertoe tegen Gods plannen voor hun leven te rebelleren.

Het verhaal van Israëls rondzwervingen in de woestijn is een klassiek verhaal van ondankbaarheid, ontevredenheid en gebrek aan geloof. Rusteloosheid, verlamme bezorgdheid en extreme ongerustheid zijn vaak tekenen van een gebrek aan geloof. Er zijn uitzonderingen. Soms komt diepgeworteld emotioneel leed voort uit een lichamelijke of geestelijke toestand en is hiervoor een medische oplossing nodig. Meestal is het echter, zoals in het geval van Israël, een gebrek aan geloof dat tot onze rusteloosheid en bezorgdheid leidt.

Tien spionnen: rusteloosheid en arrogantie.

Dit geldt zeker voor de spionnen die Mozes stuurde om het land Kanaän te verkennen. Hun onderzoeksanalyse moest grondig zijn. Israëls aanvallende legers moesten volledig op de hoogte zijn. Een positief rapport zou hen tot een moedige verovering aansporen. Ze volgden Mozes' instructies zorgvuldig. Ze waren trouw aan hun opdracht. Ze

verkenden het land veertig dagen lang en keerden daarna naar huis terug. Ze deden enthousiast verslag. Ze vertelden opgewonden over een land dat rijk en vruchtbaar was, met overvloedige oogsten. Maar dan vertelde angstige bezorgdheid over wat zij als reuzen in het land hadden bespeurd, ontoegankelijke versterkte steden en indrukwekkende vijandelijke legers. Ze waren rusteloos en ze hadden niet het vertrouwen om te geloven dat God hen kon verlossen. Ze waren zo gefrustreerd dat ze dreigden de twee spionnen te stenigen, Kaleb en Jozua, die een positief rapport over hun kansen op verovering mee terug hadden genomen. Uiteindelijk stortte het volk zich ondoordacht in een overhaaste handeling in de strijd, nadat God hen had verboden voorwaarts te gaan, en leden een verpletterende nederlaag.

Geloof zou hen vooruit hebben gebracht, waarbij ze voor overwinning op God hadden vertrouwd. Arrogantie bracht hen vooruit, waarbij ze op hun eigen bekwaamheden vertrouwden om de opdracht te volbrengen, en ze werden volkomen verslagen. Geloof vertrouwt op God, houdt Hem aan zijn Woord en gaat voorwaarts naar de overwinning. Arrogantie vertrouwt op menselijke impuls, vervangt geloof door menselijke gevoelens en gaat voorwaarts naar de nederlaag.

Mozes: bemiddeling.

Een van de voornaamste accenten in de les van deze week is Mozes' bemiddeling voor zijn volk. Ondanks Israëls rusteloze rebellie, liet Mozes hen niet aan hun lot over. Hij bemiddelde ten behoeve van hen, totdat Hij de zekerheid had dat God zijn volk zou sparen en hen uiteindelijk naar het Beloofde Land zou leiden. Mozes is een type van Christus. Jezus leidt ons van de slavernij van het Egypte van deze wereld, door de woestijn, op naar het Beloofde Land. Hij zal ons nooit in de steek laten. Hij zal ons niet verlaten, omdat wij Hem hebben teleurgesteld. Op deze dag bemiddelt Hij voor u. U bent in zijn gedachten. U bent op zijn hart. Als we het Hem toestaan, zal onze machtige Middelaar ons mee naar huis nemen om voorgoed met Hem te leven.

Deel II: In het leven toepassen

Ellen G. White maakt dit inzichtelijke commentaar en onthult de onderliggende oorzaak van alle ontevredenheid en ondankbaarheid: 'Doen we er goed aan zo ongelovig te zijn? Waarom zouden we ondankbaar en wantrouwend moeten zijn? Jezus is onze Vriend; heel de hemel stelt belang in ons welzijn; en onze angst en vrees bedroeft de Heilige Geest van God. We moeten niet toegeven aan een houding die ons alleen maar verdrietig maakt en ons vermoeit, maar ons niet helpt onze beproevingen te dragen. Er moet geen plaats zijn voor dat wantrouwen in God, waardoor we voorbereidingen voor de toekomst tot een hoofdzaak maken, alsof ons geluk afhankelijk zou zijn van deze aardse dingen. Het is niet Gods wil dat zijn volk onder zorgen gebukt zou gaan.'—*Patriarchen en Profeten* (Uitgeverij Veritas, 1977), pagina 256, 257. De apostel Petrus nodigt ons uit 'uw zorgen op Hem af te wentelen, want u ligt Hem na aan het hart (andere vertalingen: Hij zorgt voor u.' (vgl. 1 Petrus 5:7).

Hoe leren we echt in God en zijn beloftes te vertrouwen, anders dan door geloof ons door die beloftes te laten leiden? Deel voorbeelden van uw ervaringen waarbij u precies dat deed en u door Gods beloftes liet leiden.

Les 3 De oorzaken van rusteloosheid

10-16 juli

Focus van de studie: Jakobus 3:16**Deel I: Commentaar**

Een terloopse blik op Jezus' uitspraken in Matteüs 10:34–39 kan verwarring veroorzaken. Als Jezus de Vredevorst is, waarom zei Hij dan dat Hij niet gekomen was om op deze aarde vrede te brengen, maar het zwaard? (Matteüs 10:34). Waarom gaf Hij aan dat 'de vijanden van de mensen hun eigen huisgenoten zijn'? (vgl. Matteüs 10:36) en waarom zegt Hij: 'Wie meer van zijn vader of moeder houdt dan van Mij, is Mij niet waard' (Matteüs 10:37)? Er zijn hier drie belangrijke kwesties. Jezus wilde dat zijn volgelingen de prijs van discipelschap erkenden. Als iemand Christus aanneemt en toegewijd is om Hem te volgen, is de duivel boos. We zouden niet verrast moeten zijn als er verzet tegen het evangelie is. We hebben Satan de oorlog verklaard en zijn bezig in een strijd met alle machten van de hel. Jezus attendeert er in deze passages op dat vrede, ware vrede, komt van het volgen van Hem middenin de strijd. De kwesties hier gaan over loyaliteit en trouw. Hoewel Jezus ieder van ons uitnodigt onze familie te respecteren, hebben we een hogere loyaliteit. Vrede overspoelt ons hart als we Christus in ons leven op de eerste plaats zetten en de zekerheid van zijn aanwezigheid hebben.

Christus' nederigheid

De apostel Paulus onthult één van de meest gedetailleerde beschrijvingen van de nederigheid van Christus in de hele Schrift. Sommige theologen hebben dit de 'waterval van Gods liefde' genoemd. In Filippenzen 2:5–7 verklaart Paulus: 'Laat onder u de gezindheid heersen die Christus Jezus had. Hij die de *gestalte van God* had, hield zijn gelijkheid aan God niet vast, maar *deed er afstand van*. Hij nam de *gestalte aan van een slaaf* en werd gelijk aan een mens.' (cursivering toegevoegd). Merk het contrast tussen deze twee uitdrukkingen op: de *gestalte van God* en de *gestalte van een slaaf*. Het Griekse woord voor 'gestalte' is 'morphe', wat ook kan worden vertaald met 'het wezen van' of de 'natuur van' hebben. Jezus was gelijk met de Vader in het absolute wezen van zijn natuur. Christus bestond met de Vader uit alle eeuwigheid als samen gelijk en samen eeuwig. Hij 'deed er afstand van' of in het kort vertaald: Hij maakte zichzelf leeg van de privileges en voorrechten als Gods gelijke en werd een mens. Hij werd niet alleen een mens; Hij werd de nederigste van de mensen, een dienstknecht. Hij werd niet alleen een dienstknecht; Hij werd een nederige, gehoorzame dienstknecht. Hij werd niet alleen een man die een nederige, gehoorzame dienstknecht was, Hij stierf de dood aan het kruis, de afschuwelijkste van alle doden. Jezus, onze eeuwige Heer, onze almachtige Schepper, de Ene die door allen werd gediend, werd de dienstknecht van allen. Jezus' leven illustreert op grafische wijze dat een leven van zelfopofferende dienst een leven van rust en blijvende vreugde is.

Christus' leven van zelfopofferende liefdevolle dienst staat in directe tegenstelling tot het verhaal over de twee broers in Lucas 12:13–15. Deze twee op zichzelf gerichte jonge mannen ruzieden over de erfenis die zij van hun vaders landgoed zouden ontvangen. Een

van de broers kwamen bij Jezus en vroegen Hem bij hun geschil te bemiddelen. Jezus weigerde en wees hen er duidelijk op dat ware vrede en vreugde van geven komt, niet van graaien. We zijn echt gelukkig als we anderen gelukkig maken, niet als we proberen hen te manipuleren om onszelf gelukkig te maken.

Ambitie/trots en het hart van het christen zijn

Tijdens het laatste avondmaal, op een van de plechtigste momenten in de menselijke geschiedenis, waren de discipelen nog steeds aan het discussiëren wie de grootste in het koninkrijk zou zijn. Aan de vooravond van Christus' verraad en beproeving geloofden zij nog steeds dat Hij een aards koninkrijk op zou richten en als Hij dit deed, wilden zij de eerste plaats in dit nieuwe koninkrijk. Dit was niet de eerste keer dat er rivaliteit onder hen was over wie de grootste in zijn koninkrijk zou zijn. Er is een verhaal in Matteüs 20:20–28 dat het hart openbaart van wat christen zijn werkelijk is. Het beschrijft op een krachtige manier de essentie van wat het betekent een volgeling van Christus te zijn.

Hier is de achtergrond van het verhaal. Jezus is voor de laatste keer op weg naar Jeruzalem. Hij heeft zonder succes geprobeerd zijn discipelen uit te leggen dat Hij spoedig zal worden verworpen, verhoord/berecht, vals beschuldigd en gekruisigd. Om een of andere reden hebben hun vooronderstellingen over de Messias hen weerhouden de aard van zijn opdracht te begrijpen. Ze filteren wat Jezus zegt door de verkeerd begrepen ideeën van aardse grootheid die in hun hoofd ronddwarrelen. Hun ideeën van vooraan staan in een nieuw koninkrijk en van wereldse grootheid zijn de basis voor het verzoek van de moeder van Jakobus en Johannes, dat in Matteüs 20:20, 21 wordt gevonden.

'Ze antwoordde: 'Beloof me dat deze twee zonen van mij in uw koninkrijk naast U mogen zitten, de een rechts van U en de ander links.' ' (Matteüs 20:21).

Jakobus en Johannes waren samen met Petrus deel van Christus' intieme kring. Zij waren zijn onmiddellijke landgenoten. Had Jezus niet zelf kort ervoor gezegd:

'Voorwaar, Ik zeg u dat u die Mij gevolgd bent, in de wedergeboorte, als de Zoon des mensen zal zitten op de troon van Zijn heerlijkheid, ook zult zitten op twaalf tronen en de twaalf stammen van Israël zult oordelen.' (Matteüs 19:28, HSV).

Was het voor Jakobus en Johannes niet logisch om te denken dat, als Jezus naar Jeruzalem ging om zijn eeuwige koninkrijk te vestigen, zij meer dan iemand anders verdienden dichtbij Hem op zijn troon te zijn? Zij waren tijdens zijn dienstwerk steeds het dichtst bij Hem geweest. Zij waren zijn vertrouwelingen—zijn meest nabije volgelingen. Zij geloofden dat ze deze positie van eer en voorrecht verdienden.

De andere discipelen waren kennelijk diep bedroefd over deze poging van Jakobus en Johannes om zich naar de eerste plaats in het koninkrijk een weg te banen. Jezus' reactie is tijdloos. Deze spreekt tot het hart van het onvervalst christen zijn. Jezus riep de discipelen bij zich en zei: 'Jullie weten dat heersers hun volken onderdrukken en dat leiders hun macht misbruiken. Zo zal het bij jullie niet mogen gaan. Wie van jullie de belangrijkste wil zijn, zal de anderen moeten dienen, en wie van jullie de eerste wil zijn, zal jullie dienaar moeten zijn – zoals de Mensenzoon niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen en zijn leven te geven als losgeld voor velen.' (Matteüs 20:25–28).

Het beginsel van deze wereld is graaien. Het beginsel van Christus' koninkrijk is geven. Het beginsel van deze wereld is zelf-bevordering. Het beginsel van Christus' koninkrijk is zelfopoffering. Het beginsel van deze wereld is een focus op het ik. Het beginsel van Christus' koninkrijk is een focus op anderen. Jezus wist wat in de gedachten van de discipelen omging en Hij sprak precies tot het hart van het leven als christen. Daarginds in de wereld, zei Jezus, is het helemaal waar dat de grote man de man is die anderen onder controle houdt. Zo'n belangrijke man is meester, voor wiens bevel anderen moeten opspringen om dit te gehoorzamen. Met alleen maar een woord kan deze man dienstbaarheid afdwingen en zal in zijn kleinste behoefte worden voorzien. Daarginds in de wereld was de Romeinse commandant met zijn regalia (rijksinsigniën) en gevolg, de oosterse potentaat (absoluut heerser) met zijn slaven, de vermogende koopman met zijn dienstknechten en de grondbezitter met zijn landgoederen. De wereld beschouwt hen als belangrijk, maar in Christus' beoordeling is dienst alleen de badge (herkenningsteken) van grootheid; grootheid bestaat niet uit het bevelen van anderen om dingen voor ons te doen. Zij bestaat erin dat wij dingen voor anderen doen. Dit is de christelijke revolutie; hier is de complete omkering van de maatstaven van de wereld. Hier is een nieuwe reeks waarden.

In de koninkrijken der wereld betekende positie zelfverheerlijking. Men nam aan, dat de mensen bestonden ten voordele van de regerende klassen. Invloed, rijkdom, ontwikkeling, dat waren zo de middelen voor de leiders om de scharen in hun macht te krijgen. De hogere klassen moesten denken, besluiten, zich verheugen en regeren; de lagere klassen moesten gehoorzamen en dienen. Godsdienst was, zoals alle andere dingen, een zaak van gezag. Men verwachtte van het volk, dat zij geloofden en handelden zoals hun oversten dat wilden. Het recht van de mens als mens, om voor zichzelf te denken en te handelen, werd in het geheel niet meer erkend.

'Christus was bezig een koninkrijk op te richten dat andere beginselen heeft. Hij riep de mensen niet tot gezag, maar tot dienen, de sterken om de zwakheden van de zwakken te dragen. Macht, positie, talent en opvoeding gaven hun bezitter de hoogste verplichting zijn medemensen te dienen.'—Ellen G. White, *De Wens der Eeuwen* (Ellen G. White Stichting), p. 476.

Deel II: In het leven toepassen

Als we Jezus' leven overdenken, wordt ons leven veranderd. We worden als Degene die we het meest bewonderen. We worden veranderd naar zijn gelijkenis als we zijn genade, barmhartigheid/vergevensgezindheid, medelijden en goedheid in zijn Woord aanschouwen. Zijn leven van zelfopoffering inspireert ons om buiten onszelf naar de noden van anderen te kijken. Iemand heeft terecht gezegd: 'Iedereen die in zichzelf is ingepakt, is een heel klein pakje.' Om de indruk van de les van deze week te verdiepen, is hier een praktische opdracht voor deze week:

- Vind een rustige plek om alleen te zijn en vraag God u te helpen een specifieke nood te zien in iemand dichtbij u.

- Als de heilige Geest u eenmaal inprent wat nood in het leven van die persoon is, vraag God dan wat u kunt doen om in die nood te voorzien. De behoefte kan iets eenvoudigs zijn, zoals het uitnodigen van een eenzame bejaarde buurman/buurvrouw voor het avondeten, het babysitten voor een alleenstaande moeder, het troosten van iemand die de diagnose kanker heeft gekregen, het bemoedigen van een jong persoon of het (privé)les geven aan een kind.
- Maak een positief besluit dat u van uw tijd zult geven om iemand anders binnen uw invloedssfeer te zegenen. Als u iemand anders zegent, zult u, op uw beurt, bovenmatig gezegend worden.

Les 4 Het prijskaartje dat hangt aan rust

17-23 juli

Focus van de studie: Psalmen 51:12**Deel I: Commentaar**

Een van de vragen die onmiddellijk in gedachten komt, als we de ervaring van Davids ongeoorloofde, overspelige affaire met Batseba bestuderen, is waarom God zo'n beschamend verhaal in de Bijbel heeft geplaatst. Waarom de intieme details van Davids leven onthullen? Waarom niet gewoon zeggen dat hij heeft gezondigd en vergeven is en het verhaal eindigen? Laten we onderzoeken wat God ons door dit verhaal leert.

Er zijn hier ten minste vier diepgaande belangrijke lessen. Twee Samuel 11:1 is een veelzeggend vers. In een paar korte woorden wijst de Schrift op een fout in Davids karakter. Het was voorjaar en Israël bevond zich in een ernstig conflict met zijn vijanden. Koningen voerden hun legers aan de strijd in, maar David stuurde Joab, de generaal van zijn leger, de strijd in. De tekst drukt uit: 'Zelf bleef hij in Jeruzalem achter.' Moedige koningen vechten naast hun legers. Zij inspireren hun vermoeide strijdkrachten, uitgeput van de strijd, om door te vechten. David koos ervoor in zijn paleis te blijven en van de genoegens van het koningschap te genieten, terwijl zijn mannen in een oorlog leden en stierven. Hier is de eerste les uit Davids val. Als u uw plicht niet doet, als u toegeeft aan aangename verlangens ten koste van het doen wat juist is, wordt u kwetsbaar voor Satans aantrekkelijke verzoeken.

De tweede les volgt snel vlak achter de eerste. Satans aanvallen komen als je ze het minste verwacht. David verwachtte niet, toen hij die avond op het dak van zijn paleis wandelde, dat hij geboeid zou worden door de schoonheid van de vrouw van een andere man. De Nieuwe Bijbelvertaling geeft Spreuken 4:23 op deze manier weer: 'Van alles waarover je waakt, waak vooral over je hart, het is de bron van je leven.' Salomo, Davids tweede zoon met Batseba, schreef deze woorden. Als volwassene moet hij van Davids zonde hebben geweten. Als wij onze waakzaamheid laten vallen, valt Satan aan. Daarom zei Jezus tegen zijn discipelen: 'Blijf wakker (andere vertalingen: 'Waak') en bid dat jullie niet in beproeving (andere vertalingen: 'verzoeking') komen; de geest is wel gewillig, maar het lichaam (andere vertalingen: 'het vlees') is zwak.' (Marcus 14:38). Dit was precies Davids probleem. Op een onbewaakt moment leidde de zwakheid van het lichaam hem tot een zonde die de hele loop van zijn leven zou veranderen.

Zondige gedachten leiden tot zondige daden.

Zonde begint in de geest. Davids wellustige blik leidde tot de volgende stap, waarbij hij aan zijn wellustige fantasie toegaf. Hij waagde zich op Satans terrein, toen hij naar zijn gedachten handelde en zijn dienstknechten stuurde om over Batseba navraag te doen. Zijn impulsen, ongecontroleerd door de heilige Geest, leidden tot een ongepaste vraag om door een zondige daad aan zijn wensen toe te geven. Dit brengt ons bij onze derde les. Hoewel David zijn overspelige affaire met Batseba probeerde toe te dekken, kan zonde nooit lang worden toegedekt. De woorden van Mozes aan de Israëlieten, eeuwen geleden, werden in zijn ervaring werkelijkheid. 'Maar doet u dit niet, dan zondigt u tegen de

HEER en zult u de gevolgen van uw zonde ondervinden (HSV: 'weet dan dat uw zonde u zal vinden!'). (Numeri 32:23). Zondige daden gedaan onder de dekking van de duisternis, zullen op een dag uitkomen in het (fel) schijnende licht van de dag. Want '... alles is onverhuld en volkomen zichtbaar voor de ogen van hem aan wie wij rekenschap moeten afleggen' (Hebreeën 4:13).

Davids zondige daad zou niet lang verborgen blijven. Batseba was in verwachting. Uria was dood. De profeet Natan confronteerde David met de zondige loop van zijn daden. Zonde in de duisternis begaan zal op een dag aan het licht komen. Echoënd en opnieuw echoënd de eeuwen door zijn Mozes' woorden: '... zult u de gevolgen van uw zonde ondervinden' (Numeri 32:23). De vierde les die we uit dit eerste deel van het verhaal ontdekken, is dat, hoewel David huilde, zijn zonde beleed, van zijn zondige daad berouw had en door God was vergeven, de gevolgen van de zonde zouden blijven.

De zonde is een kanker die alles vernietigt wat zij aanraakt.

'Edwin Cooper was in heel Amerika beroemd, toch wist bijna niemand zijn echte naam. Komend uit een familie van circusclowns, begon Cooper toen hij amper negen jaar was voor publiek op te treden. Na een karwei met het Barnum and Bailey Circus was hij in de jaren 50 op televisie niet meer weg te denken als Bozo the Clown. Naast het amuseren van zowel jong als oud had Cooper elke week een boodschap voor zijn 'makkers en partners': laat je controleren op kanker. Toch was Cooper zo druk met werken dat hij naliet zijn eigen advies te volgen. Tegen de tijd dat zijn kanker werd ontdekt, was het te laat om haar te behandelen. Edwin Cooper stierf op de leeftijd van slechts 41 jaar aan een ziekte waarvoor hij veel anderen had gewaarschuwd om voor uit te kijken. De zonde is veel dodelijker dan de meest agressieve, kwaadaardige kanker. De zonde doodt en vernietigt alles wat zij aanraakt. Van de val van Adam in de Hof van Eden tot nu maakt de zonde krijgsgevangenen. Dit is het doel achter alles wat Satan doet. Jezus zei: 'Een dief komt alleen om te roven, te slachten en te vernietigen' (HSV: 'verloren te laten gaan') (Johannes 10:10).'

('No Laughing Matter,' in *Reading Eagle*, 5 juli 1961, toegang(srecht) 4 februari 2020 op ministry127.com/rebronnen/illustratie/no-laughing-matter).

Davids zonde had dodelijke gevolgen.

De gevolgen van Davids zonde worden in zijn leven en in zijn eigen familie steeds gezien. Het kind dat hij met Batseba voortbracht, als gevolg van zijn overspel, werd ziek en stierf. Zijn zoon Amnon verkrachtte zijn halfzuster Tamar en schond haar. Woedend liet twee jaar later Absalom, Tamars broer, Amnon ombrengen. Davids leven was vol leed, verdriet en teleurstelling. Absalom, Davids derde zoon van wie de moeder Maächa was, was een grote favoriet van zijn vader. Knap, vlot, avontuurlijk en charmant, veroverde hij het hart van Israël. Uiteindelijk rebelleerde hij tegen Davids leiding en werd in de strijd gedood. Davids hart was gebroken. De zonde had als een kanker zijn leven getroffen. Hoewel hij door God was vergeven, rustten de gevolgen van de zonde zwaar op hem. Een van de belangrijke lessen van dit verhaal is dat zonde tragische gevolgen heeft. Toch is God, ondanks de gevolgen van de zonde, altijd bereid om te vergeven en ons leven te vernieuwen.

Het analyseren van Davids smeekbeden om vergeving: Psalmen 51

Een van de krachtigste gebeden in de hele Bijbel wordt gevonden in Psalmen 51, die Davids hartgrondige smeekbede om vergeving is na zijn zonde tegen Batseba. Als we het gebed lezen, valt ons onmiddellijk de oprechtheid van Davids belijdenis op. Hij is eerlijk op een pijnvolle manier. Hij verontschuldigt zijn zonde niet. Hij smeekt God om erbarmen, vergeving en herstel in Gods gunst. Merk de werkwoorden in het gebed op. Zij zijn krachtige aanwijzingen voor Davids motieven. Hij bidt: 'Wees mij genadig . . . doe mijn daden teniet' (Psalmen 51:3). 'was mij . . . reinig mij' (Psalmen 51:4). 'Ik ken mijn wandaden, ik ben mij steeds van mijn zonden bewust' (Psalmen 51:5). 'Neem . . . mijn zonden weg' 'was mij' (Psalmen 51:9). 'Laat mij vreugde en blijdschap horen' (Psalmen 51:10). 'Schep, o God, een zuiver hart in mij' (Psalmen 51:12). 'verban mij niet uit uw nabijheid' (Psalmen 51:13). 'Red mij, geef mij de vreugde van vroeger' (Psalmen 51:14; HSV: 'Geef mij de vreugde over Uw heil terug'). Als we Davids gebed lezen, kunnen we bijna zijn hartgrondige smeekbede horen. Ons eigen hart wordt door zijn oprechte belijdenis aangeraakt. Het ongelofelijke goede nieuws is dat God een 'gebroken en verbrijzeld hart' (Psalmen 51:19) in ere houdt.

Zoals Ellen G. White zegt: 'Jezus wil graag, dat we naar Hem toekomen zoals we zijn: zondig, hulpeloos en afhankelijk. We mogen met al onze zwakheden, ons onverstand, onze zondigheid tot Hem komen en vol berouw aan Zijn voeten neervallen. Zijn heerlijkheid omringt ons met Zijn liefdevolle armen. Onze wonden worden verbonden en wij worden van alle onreinheid bevrijd.'—*De Weg Naar Christus* (E.G. White Stichting, Januari 2014) p. 50. David ervaarde de reinigende kracht van Christus' vergeving. Zijn relatie met God werd hersteld. Zijn geest werd vernieuwd. Hij begon opnieuw een leven van dienstbaarheid voor de God die hem had liefgehad, hem had vergeven, hem had gereinigd en hem had veranderd.

Deel II: In het leven toepassen

De zonde is een tweesnijdend zwaard. Zij brengt niet alleen schuld, schande/schaamte en veroordeling, maar ook hopeloosheid en ontmoediging. Als de duivel ons eenmaal in verzoeking brengt en wij in zijn val lopen, is zijn volgende stap om ons te laten voelen alsof er geen hoop is. Ontmoediging is een van zijn machtigste wapens. Hier zijn drie feiten om te onthouden als u in verzoeking bent gevallen:

- Christus verlangt ernaar dat u gewoon naar Hem toekomt zoals u bent. Als u, zoals David, met een eerlijk hart komt en uw zonde niet verontschuldigt, zult u ook Gods vergeving ervaren.
- Christus heeft nooit ofte nimmer iemand uitgeworpen of afgewezen, die oprecht is gekomen om zijn genade te zoeken. In feite verzekert Hij ons: '. . . wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen.' (Johannes 6:37, HSV).
- Christus' beloftes van vergeving en herstel zijn zo zeker als zijn eeuwige troon. Uw gevoelens zijn niet de criteria of u vergeven bent. U voelt zich misschien niet vergeven. U heeft misschien nog steeds gevoelens van schuld, maar u kunt nog steeds

de zekerheid hebben, gebaseerd op het Woord van God, dat uw zonden zijn vergeven en dat u een kind van God bent.

Les 5 'Kom naar Mij ...'

24-30 juli

Focus van de studie: Matteüs 11:28**Deel I: Commentaar**

Het verhaal wordt verteld van een bejaarde boer die langs een smalle, oude en modderige landweg sjokt, waarbij hij een zak aardappelen op zijn rug draagt. Zijn schouders waren ineengezakt; zijn gang was moeizaam en traag. Het was een extreem hete zomerdag en zweet goot van het voorhoofd van de oude man. Zijn stemming werd weer een beetje beter toen een buurman in zijn paardewagen naderde en de oude man vroeg of hij een lift wilde. Blij klom hij in het achterste deel van de wagen. Terwijl zij voortreden merkte zijn buurman op dat de man nog steeds de zak aardappelen op zijn rug had. Hij draaide zich om en zei tegen de boer: 'Vriend, ontlast jezelf wat. Zet je zak maar neer.' Zoals het verhaal gaat, antwoordde de oude man eenvoudig: 'Je bent zo aardig geweest om mij een lift te geven; het minste wat ik kan doen is mijn last dragen.' Ongetwijfeld is dit verhaal verzonnen, maar het illustreert de bedoeling/kern van de les van deze week goed. Het is mogelijk dat wij nog steeds onze eigen zware lasten dragen, zelfs nadat wij naar Jezus zijn gekomen. Onze Heiland verlangt ernaar ons te ontlasten van de stress van het dragen van deze lasten. Hij verlangt ernaar onze last te dragen. Laten we bestuderen hoe we vrij kunnen zijn van de lasten die vaak onze vreugde de kop indrukken.

Naar Jezus komen.

Jezus nodigt ons uit naar Hem te komen. Wat betekent dit in praktische zin? Komen is een beslissing van de wil. Komen duidt op onze persoonlijke keuze. Jezus heeft elk van ons keuze vrijheid gegeven. Hij zal de wil niet afdwingen. Hij zal ons niet onder druk zetten om te komen. Hij nodigt ons genadig uit. Hij prent ons met zijn Geest in om te komen. Komen is echter onze keuze. Komen is ons vertrouwen en onze hoop stellen in zijn vermogen om de last op te tillen. We komen in geloof en geloven dat Hij groter is dan het probleem, groter dan de moeilijkheden en groter dan de uitdaging. Ellen G. White deelt dit bemoedigende inzicht: 'Komt tot Mij', luidt Zijn uitnodiging. Wat uw angsten of beproevingen ook mogen zijn, leg uw geval voor aan de Here. Uw geest zal gesterkt worden om vol te houden. De weg zal voor u geopend worden om u vrij te maken uit verwarring en moeilijkheden. Hoe zwakker en hulpelozer u weet dat uzelf bent, des te sterker zult u worden in Zijn kracht. Hoe zwaarder uw lasten zijn, des te meer gezegend is de rust, wanneer u uw lasten werpt op de Lastdrager.'—*De Wens der Eeuwen* (Ellen G. White Stichting), p. 279.

Met Jezus onder een juk gelegd.

Als wij naar Jezus komen nodigt Hij ons uit zijn juk op ons te nemen. Deze woorden die voor zijn toehoorders uit de eerste eeuw gewoon waren, lijken in onze oren vreemd. William Barclay verklaart, in zijn Bijbelcommentaar op Matteüs 11:28–30, Jezus' woorden aangaande het juk op deze manier: 'Het is Jezus uitnodiging om zijn juk op onze schouders te nemen. De Joden gebruikten de uitdrukking *het juk* voor *deel uitmaken van*

onderdanigheid/onderwerping aan. Ze spraken over het juk van de wet, het juk van de geboden, het juk van het koninkrijk, het juk van God.' Christus' juk nemen is je onderwerpen aan zijn wil. Als het juk rond de nek van de os was geplaatst, was het dier nu aan het bevel van zijn baas onderworpen.

Volgens Barclay hebben Christus' woorden misschien een diepere bedoeling: 'Het kan goed zijn dat Jezus de woorden van zijn uitnodiging haalde uit iets dat veel dichter bij huis was dan dat. Hij zegt: 'mijn juk is *zacht*'. Het woord *zacht* is in het Grieks *chrēstos*, wat *goed passend* kan betekenen. In Palestina waren jukken van hout gemaakt; de os werd gebracht en de maten werden genomen. Het juk werd dan ruw uitgewerkt en de os werd teruggebracht om het juk te laten passen. Het juk werd dan zorgvuldig afgesteld, zodat het goed zou passen en de nek van het geduldige dier niet zou irriteren. Het juk was op maat gemaakt om de os te passen.'

Denkt u dat Jezus jukken maakte in de timmerwerkplaats van Nazaret? Barclay spreekt over een overlevering waarin Jezus 'de beste jukken voor ossen in heel Galilea maakte en waarin mensen uit het hele land naar hem toe kwamen . . . om de beste jukken te kopen die vakkundig konden worden gemaakt.' Kunt u zich een (uithang)bord boven de deur van Jezus' timmerwerkplaats voorstellen dat iets als dit laat zien: 'De beste jukken in heel Galilea hier gemaakt'?

Het juk dat Jezus rond onze nek plaatst om ons aan Hem te verbinden, past goed. Hij wordt onze partner in dienstbetoon en wordt met ons onder een juk gelegd. Wat Hij bedoelt is: 'Het leven dat Ik u geef is voor u geen last; uw opdracht wordt op maat gemaakt met de bedoeling dat deze u past.' Wat God ons ook stuurt, wordt gemaakt om precies passend te zijn voor onze noden en onze bekwaamheden/vermogens. Zoals de apostel Paulus uitdrukt: 'U hebt geen beproevingen te doorstaan die niet voor mensen te dragen zijn. God is trouw en zal niet toestaan dat u boven uw krachten wordt beproefd: Hij geeft u mét de beproeving ook de uitweg, zodat u haar kunt doorstaan.' (1 Korintiërs 10:13). Met Jezus onder een juk gelegd, hebben wij de absolute zekerheid dat Hij ons sterk(er) zal maken om elke beproeving, probleem of rampspoed waarmee we worden confronteerd, te doorstaan. De rust die Christus ons geeft is de zekerheid dat Hij naast ons staat om het voor ons mogelijk te maken in alle uitdagingen van het leven tot bloei te komen.

Ellen G. White voegt toe: 'Neemt mijn juk op u', zegt Jezus. Het juk is een dienend instrument. Dieren worden onder een juk gelegd voor zware arbeid, en het juk is noodzakelijk voor hen om goed te kunnen arbeiden. Door deze illustratie leert Christus ons, dat wij geroepen zijn om te dienen zolang ons leven duurt. We moeten Zijn juk op ons nemen om medearbeiders met Hem te kunnen zijn.

Het juk dat tot dienen bindt, is de wet van God. De grote wet der liefde, die werd geopenbaard in Eden, op de Sinai werd afgekondigd en in het nieuwe verbond in het hart geschreven, en is datgene wat de menselijke arbeider bindt aan de wil van God. Indien we aan ons lot worden overgelaten om onze eigen neigingen te volgen, om slechts heen te gaan waar onze eigen wil ons heenleidt, zouden we in de rijen van Satan geraken en bezitters van zijn eigenschappen worden. Daarom bindt God ons aan Zijn wil, die hoog, edel en verheffend is. Hij wenst dat wij geduldig en wijs de plichten van het dienen op ons zullen nemen.'—Ellen White, *De Wens der Eeuwen*, (Ellen G. White Stichting),

p. 279. Zijn juk nemen is je onderwerpen aan zijn wil en doordat we ons onderwerpen aan zijn wil, hebben we het hoogste gevoel van vrijheid en het grootste gevoel van vrede.

Leren van Jezus.

De laatste van de drie geboden van Christus in Matteüs 11:29 is 'leer van Mij'. Als we het leven van Christus bestuderen, komt één overheersend thema herhaaldelijk naar voren. Christus was volledig toegewijd om de Vaders wil te doen. In Johannes 8:29 zegt Jezus: '. . . Ik altijd doe wat Hij wil (NBG: 'wat Hem behaagt')'. In zijn laatste bemiddelende gebed in Johannes 17 bidt Jezus: 'Laat hen allen één zijn, Vader. Zoals U in mij bent en ik in U' (Johannes 17:21). Er was een ongebroken eenheid tussen Jezus en zijn Vader. Niet één keer in zijn aardse leven besloot Jezus strijdig met de Vaders wil te handelen of te denken. Zelfs op het moeilijkste moment van zijn leven gaf Jezus zijn eigen wil aan de Vaders wil over. In Getsemane, toen het lot van de wereld in de weegschaal trilde en Satan het hart van Jezus met zijn wreedste verzoeken uitwong, bad Jezus: 'Vader, als het mogelijk is, laat deze beker dan aan mij voorbijgaan! Maar laat het niet gebeuren zoals ik het wil, maar zoals u het wilt.' (Matteüs 26:39). Volmaakte vrede komt als ons hart en onze wil één zijn met Christus' wil. Als, zoals het oude lied zegt: 'There is nothing between my soul and my Savior', hebben wij vrede. De zonde verstoort onze vrede. Een verbroken relatie tussen ons en Jezus stuurt onze vrede in de war. Als we naar Hem komen en ernaar verlangen zijn wil te doen, met Hem in dienstbetoon onder een juk gelegd, belooft Hij: 'Dan zullen jullie werkelijk rust vinden (toevoeging andere vertalingen: 'voor uw ziel(en)')' (Matteüs 11:29).

Deel II: In het leven toepassen

Kunt u aan iets in uw leven denken dat u van een volledige overgave aan Jezus zou kunnen afhouden? Is er iets dat u ervan zou weerhouden naar Hem te komen? Er zijn veel mensen die denken dat zij niet tot Christus kunnen komen, tenzij zij eerst berouw hebben over hun zonden en hun verkeerde gewoonten opgeven. De waarheid is dat we naar Jezus komen precies zoals we zijn met al onze gebreken, gekweld door schuld en geplaagd door de zwakheid van ons vlees. Als we komen, aanvaardt Hij ons met open armen. Hij geeft ons het geschenk van berouw. Hij aanvaardt onze belijdenis. Hij ontvangt ons als zijn zoons en dochters. Hij stelt ons in staat om te overwinnen. Met Hem onder een juk gelegd, worden we nieuwe schepselen in Christus. Denk er deze week na om uw uw dag met deze twee uitspraken te beginnen:

- Jezus, vandaag kom ik tot U. Ik erken dat u de Bron bent van mijn vrede, doel en vreugde in het leven. Ik onderwerp mijn wil vandaag aan u en leg al mijn plannen aan uw voeten.
- Jezus, openbaart U mij alles in mijn leven wat niet in harmonie met uw wil is. Waar ik houdingen, gevoelens, verlangens en gewoonten heb die strijdig met uw wil zijn, openbaart U ze mij alstublieft. Vandaag is het mijn voornaamste verlangen om U tevreden te stellen.

Les 6 Rust vinden in gezinsverbanden

31 juli-6 augustus

Focus van de studie: 2 Petrus 3:17-18**Deel I: Commentaar**

De baanbrekende studie met de titel: *Cradles of Eminence*, analyseert de jeugd/kinderjaren ervaringen van meer dan 400 personen die door de psycholoog-auteurs, Victor en Mildred George Goertzel, als 'eminent' werden beschouwd. Eminent (uitmuntend) wordt gedefinieerd als superieur/verheven of het bereiken van uitmuntendheid in hun arbeidsveld/gebied/branche, in tegenstelling tot het hebben van natuurlijke talenten. Deze mensen zijn wetenschappers, politici, filmsterren, ondernemers/impresario's, auteurs, toneelschrijvers en sporthelden. De vraag die de Goertzels ter sprake brachten, was: Wat voor vroege ervaringen in de kindertijd hebben het toekomstige leven van deze opmerkelijke personen gevormd?

Wat zij ontdekten verraste hen. Veel van deze mensen hadden jeugdtrauma ervaren. Sommigen waren ziekelijk. Anderen waren grootgebracht in disfunctionele gezinnen en nog anderen ervaarden grote schade uit hun jeugd. Een aantal van deze kinderen die uitmuntendheid bereikten, waren in liefdevolle steunende/aanmoedigende families opgevoed. De schokkende waarheid van *Cradles of Eminence* is dat onze fundamentele keuzes en de ontdekking van ons echte doel in het leven belangrijker zijn dan onze omgeving of genetica bij het bepalen van de hoogten/niveaus die wij bereiken en de bijdragen die wij aan de maatschappij leveren.

Dit gold zeker in het verhaal van Jozef. Denk een moment na over zijn genetische achtergrond. Hij kwam uit de met bloed bevlekte lijn van Abraham, Isaak en Jakob. Er bevonden zich leugenaars en dieven in zijn stamboom. Zijn ouderlijk huis was doorspekt met disfunctie (werking die aan het bereiken van een doel afbreuk doet). De begunstiging/bevoordeling door zijn vader maakte zijn broers boos. Ze vertoonden afgunst, hebzucht en bitterheid. Hun oplossing: zich van Jozef ontdoen. Denk aan Jozefs reis en herinner u zijn genetica en de disfunctionele omgeving van zijn familie.

Jozefs uitdagingen

Jozef werd als slaaf verkocht toen hij zeventien jaar was (Genesis 37:2). In Egypte werd Jozef, na trouw in Potifars huis te hebben gediend, onrechtvaardig veroordeeld en onterecht in de gevangenis gezet. Zelfs nadat hij succesvol de dromen van de (opper)bakker en de (opper)schenker had uitgelegd (na drie dagen werd de (opper)schenker, zoals Jozef had voorspeld, bevrijd en nam hij opnieuw zijn positie in dienst van de farao in), Jozef werd vergeten, om nóg twee jaar lang in de gevangenis weg te kwijnen. Toen de farao zijn dromen had over de zeven vette koeien en zeven magere koeien, en de zeven volle korenaren en de zeven schrale aren, dacht de (opper)schenker aan Jozef. Volgens Genesis 41:46 was Jozef nu dertig jaar. Dertien moeilijke jaren waren voorbijgegaan. Tijdens deze hele periode was Jozef trouw aan God gebleven. Zijn standvastige geloof, voortreffelijke integriteit en vooruitziende wijsheid brachten hem in de gunst bij de farao en hij werd de tweede in gezag in het Egyptische rijk.

Jozefs trouw/Gods zegeningen

De ervaringen van de afgelopen dertien jaar hadden Jozef op het huidige moment voorbereid. Dertien jaar eerder in Potifars huis, verklaart de Schrift: 'Omdat zijn meester zag dat de HEER Jozef terzijde stond en alles wat hij ter hand nam voorspoedig liet verlopen' (Genesis 39:3). Jozefs verleden bepaalde niet zijn heden. Hij was trouw aan God en ontving Gods gunst, zelfs in de meest uitdagende omstandigheden. Toen Potifars vrouw voortdurend ongewenste toenaderingen naar Jozef toe deed, vluchtte hij. Zijn woorden aan haar zijn klassiek: 'Hoe zou ik dan zo'n grote wandaad kunnen begaan en zo kunnen zondigen tegen God?' (Genesis 39:9). Toen hij onrechtvaardig gevangen werd gezet, maakten zijn leiderschapsvermogen en onbezoedelde reputatie indruk op de gevangenenbewaarder. Nog een keer klom Jozef op tot een leiderschapspositie. God was hem gunstig gezind. Het verhaal geeft aan: 'Maar de HEER stond hem terzijde en bewees hem zijn goedheid (NBG: 'genade') door ervoor te zorgen dat Jozef bij de gevangenenbewaarder in de gunst kwam.' (Genesis 39:21). Na de dromen van de (opper)schenker en (opper)bakker te hebben uitgelegd, werd Jozef niet overbezorgd over zijn gevangenschap. Hij besloot op God te vertrouwen en zijn best te doen voor de dichtstbijzijnde opdracht. Toen hij uiteindelijk werd geroepen om de droom van de farao uit te leggen, rekende hij dit niet tot zijn eigen verdienste. Hij zei: 'Dat is niet aan mij, maar God zal antwoorden wat het welzijn van de farao dient.' (Genesis 41:16, HSV). Toen de farao de droom en de betekenis ervan begreep, koos hij Jozef uit om de opslagplaatsen te bouwen, om het graan (andere vertalingen: 'koren') tijdens de zeven jaren van overvloed te bewaren, omdat de 'Geest van God' (HSV) in hem was en Jozef 'verstandig' en 'wijs' was (Genesis 41:38, 39).

Jozefs genetica (erfelijkheidsleer) of omgeving bepaalden zijn toekomst niet; zijn keuze om in God te vertrouwen, deed dit wel. Zijn geloof ging zijn omgeving te boven. Dit citaat van Aristoteles spreekt tot de waarde van positieve keuzes, ongeacht wat onze situatie of omgeving is: 'Uitmuntendheid is nooit een toevalligheid. Zij is altijd het gevolg van edele bedoeling, oprechte inspanning en intelligente uitvoering; zij stelt de wijze keuze van veel alternatieven voor—keuze, niet het lot, bepaalt uw bestemming.' (www.keepinspiringme.com/Aristotle-quotes, toegang(srecht) 6 februari 2020)

Jozefs beproevingen bereidden hem voor op succes.

De belangrijkste factor in Jozefs trouw aan God was zijn erkenning dat de omstandigheden in zijn leven zijn relatie tot God niet bepaalden. God zorgde voor hem, hield van hem en gaf hem kracht in elke omstandigheid van het leven. Zijn moeilijke omstandigheden waren geen aanwijzing voor Gods zorg voor hem. In feite was het tegengestelde waar. Zoals Ellen G. White zo krachtig uitdrukt: 'Beproevingen en obstakels zijn Gods uitverkoren methoden om zelfbeheersing te leren en zij zijn de door Hem gestelde voorwaarden voor succes. Hij die de harten van de mensen leest, kent hun karakters beter dan zij zichzelf kennen. . . .

Het feit dat wij geroepen worden om beproevingen te doorstaan, toont aan, dat de Here Jezus iets kostbaars in ons ziet dat Hij wenst te ontwikkelen. Als Hij in ons niets zag, waardoor Zijn naam verheerlijkt zou kunnen worden, zou Hij geen tijd besteden aan onze verfijning.

Hij werpt geen waardeloze stenen in Zijn oven. De smid plaatst ijzer en staal in het

vuur, zodat hij te weten komt wat voor metaal hij heeft. De Here laat toe dat Zijn uitverkorenen in de oven van ellende geplaatst worden om te bewijzen welk karakter zij hebben en of zij gevormd kunnen worden voor Zijn werk.'—*De weg tot gezondheid* (E.G. White Stichting), p. 281.

Er waren dertien zeer uitdagende jaren voor nodig, maar God bereidde Jozef voor op iets veel groters. Jozef had geen idee wat Gods plannen waren. Hij kon zich nauwelijks voorstellen dat hij van de put naar de gevangenis naar het paleis zou gaan. In zijn vooruitziende wijsheid werkte God voor Jozefs bestwil. Door middel van deze ene man zou God een volk redden. Jozefs verblijf in Egypte bewaarde niet alleen Egypte in een periode van hongersnood--het redde ook Israël van de hongerdood.

Jozef vergat nooit dat God een eeuwig plan voor zijn leven had. Zoals Jesaja eeuwen later zou schrijven: 'Welnu, dit zegt de HEER, die jou schiep, Jakob, die jou vormde, Israël: Wees niet bang, want ik zal je vrijkopen, ik heb je bij je naam geroepen, je bent van mij! ²Moet je door het water gaan – ik ben bij je; of door rivieren – je wordt niet meegesleurd. Moet je door het vuur gaan – het zal je niet verteren, de vlammen zullen je niet verschroeien.' (Jesaja 43:1, 2). Gods eeuwige belofte aan Jozef en elk van zijn volgelingen is dat we 'kostbaar . . . waardevol . . . (H)SV): 'liefgehad' zijn (Jesaja 43:4). Nooit zal Hij ons afvallen (HSV: 'loslaten'), nooit zal Hij ons verlaten (vgl. Hebrëen 13:5). Wat onze achtergrond, wat onze omgeving, wat onze gezinssituatie ook is, Hij is er om ons te bemoedigen en te steunen. Hij is er om onze visie op te tillen van wat is tot wat, door zijn genade, zal zijn. Hij is er om ons te inspireren met zijn grotere plannen voor ons leven.

Deel II: In het leven toepassen

Sommigen van ons in onze sabbatschoolgroep komen uit een geweldig steunend/aanmoedigend, godvruchtig thuis. Anderen komen uit een gebroken thuis of een thuis waar de omstandigheden minder dan ideaal waren, of zijn. Ongeacht hoe ons leven thuis is (of was), elk van ons zal (zoals Jozef) door enige moeilijke ervaringen in het leven gaan. De sabbatschoolles van deze week heeft werkelijk één centrale gedachte. God heeft ons niet verlaten, als we met uitdagingen in het leven worden geconfronteerd. Als we, zoals Jozef, ervoor kiezen om in de moeilijke tijden trouw aan God te zijn, zal Hij ons voorbereiden op iets veel groters dan we dan we ons ooit kunnen voorstellen.

- Lees Psalmen 139:17, 18 samen in de groep en vraag uw groep te delen wat voor verschil deze passage maakt als je door moeilijke tijden gaat.
- Efeziërs 2:19, 20 beschrijft een verdraagzame familie waarin wij in Christus deel van zijn. Besteed een moment in de groep aan het persoonlijk lezen van deze passage en wat deze voor u persoonlijk betekent. Denk na over het idee dat u, door Christus, een lid van de 'huisgenoten van God' bent. Wat betekent dat in praktische bewoordingen voor u?

Als u door deze week gaat, denk dan aan zich Jozefs ervaring. Hij was dertien lange, moeilijke jaren lang trouw aan God. Tijdens deze hele periode was Gods zegen op zijn

leven. Trouw in het heden en vandaag op God vertrouwen zullen u voorbereiden en de deuren openen voor een toekomst die uw voorstellingsvermogen te boven gaat.

Les 7 Rust, relaties en genezing

7-13 augustus

Focus van de studie: Genesis 45:5**Deel I: Commentaar**

Vergeving is een houding van genade voor degenen die ons onrecht hebben gedaan. Zij rechtvaardigt hun zondige gedrag niet. Zij stelt hen vrij van onze veroordeling en behandelt hen vriendelijk, ondanks wat ze ons hebben aangedaan. Oprechte vergeving wacht niet tot de persoon die u onrecht heeft gedaan, u vraagt hem of haar te vergeven. Oprechte vergeving kiest ervoor anderen te vergeven als zij dit niet verdienen, omdat Gods liefde naar ons uitreikt als wij dit niet verdienen.

Toen Jozef zijn broers ontmoette na meer dan twintig jaar van hen gescheiden te zijn geweest, was zijn houding ten opzichte van hen er een van vergeving voordat zij er ooit om vroegen. Jakob had hen, vanwege de zware hongersnood in het land, naar Egypte gestuurd. Hij had gehoord dat er in Egypte voedselvoorraden te verkrijgen waren. Omdat Jozef toezicht op de voedselvoorraden had, moesten ze zich bij hem aanmelden om graan te kopen. Aangezien Jozef via een tolk tegen hen sprak, aanzienlijk ouder was geworden sinds zij hem voor het laatst hadden gezien en als Egyptenaar gekleed ging, herkenden zij hem niet. Hij herkende hen onmiddellijk. Na hen met een reeks vragen getest te hebben over hun achtergrond en familie, voelde hij dat hun verdriet om hun verleden oprecht was.

Uiteindelijk overtuigd van hun oprechtheid stortte Jozef in en hilde onbeheerst in hun aanwezigheid. Genesis 45:2 verklaart: 'Hij barstte in tranen uit en hilde zo luid dat de Egyptenaren het hoorden en dat het ook in het paleis van de farao te horen was.' Zijn liefde voor hen overwon elke wrok ten opzichte van wat zij hem decennia eerder hadden aangedaan. Vergeving was altijd in zijn hart geweest, want liefde vergeeft. Toen Jozef eenmaal onthulde wie hij was, waren zijn broers bang dat hij misschien wraak zou zoeken nu dat hij zich in een aanzienlijke machtspositie bevond. Jozef zag het grotere plaatje. Hij begreep Gods grotere doel. Hij reageerde op hun zorgen op deze manier: 'Maar wees niet bang en maak jezelf geen verwijten dat jullie mij verkocht hebben en dat ik hier ben terechtgekomen, want God heeft mij voor jullie uit gestuurd om jullie leven te redden.' (Genesis 45:5). De duivel had gehoopt Gods doel voor Jozefs leven te vernietigen, maar God kwam op wonderbaarlijke wijze tussenbeide. Zelfs door middel van de zondige en verraderlijke daden van Jozefs broers was God in staat zijn doelen te volbrengen. Aan het einde van zijn leven stelde Jozef zijn familie opnieuw gerust dat hij geen wrok tegen hen koesterde. 'Maar Jozef zei: 'Wees maar niet bang. Ik kan toch Gods plaats niet innemen? Jullie hadden kwaad tegen mij in de zin, maar God heeft dat ten goede gekeerd, om te bewerken wat er nu gebeurt: dat een groot volk in leven blijft.' (Genesis 50:19, 20). Het verbazingwekkende aan Gods genade is dat waar de zonde overvloedig aanwezig is, Gods genade veel overvloediger aanwezig is. Het kwaad kan ons verwonden, maar God is de grote genezer. God verbindt onze wonden, geneest ons hart en herstelt zijn beeld in ons. De duivel kan Gods doel niet vernietigen voor een leven dat aan Hem is gewijd.

Dit rechtvaardigt op geen enkele wijze onrechtmatig gedrag. Onrechtmatig gedrag is afschuwelijk in de ogen van God. U zult zich herinneren dat Jezus in Matteüs 25:40–45 spreekt over de gemarginaliseerden, de minder bevoorrechten en de armen. Misbruik van Gods kinderen is misbruik van Christus. Daarom zei Jezus: '... alles wat jullie gedaan hebben voor een van de onaanzienlijksten van mijn broeders of zusters, dat hebben jullie voor mij gedaan.' (Matteüs 25:40). Het onvermogen om degenen te vergeven die ons onrecht hebben gedaan, beperkt Gods vermogen om ons te genezen. Had Jozef zijn broers niet vergeven, dan zou een geest van bitterheid zijn relatie met anderen hebben overheerst en hem ervan weerhouden Gods doel voor zijn leven te vervullen. U zult zich de vraag herinneren die Petrus aan Jezus stelde: 'Heer, als mijn broeder of zuster tegen mij zondigt, hoe vaak moet ik dan vergeving schenken? Tot zevenmaal toe?' (Matteüs 18:21).

Een school met rabbinaal gedachtegoed onderwees dat je barmhartigheid moest tonen en zes maal vergeven. Na de zesde overtreding was recht verschuldigd. Denkend dat hij de Meester tevreden zou stellen, vroeg Petrus of iemand tot zeven maal vergeven genoeg was. In een klassiek antwoord zei Jezus: 'Niet tot zevenmaal toe, zeg ik je, maar tot zeventig maal zeven.' (Matteüs 18:22). Zeventig maal zeven is 490. Wat Jezus zei is eenvoudig dit: Ik heb Israël lange tijd verdragen, 490 jaar lang, zelfs in hun geloofsafval en rebellie. Petrus, mijn barmhartigheid is onbegrensd. Mijn vergeving is altijd aanwezig. Mijn liefde kan nooit uitgeput raken.

Vergeven, omdat wij worden vergeven

Efeziërs 4:32 is de basis van alle oprechte vergeving: 'Wees goed voor elkaar en vol medeleven; vergeef elkaar zoals God u in Christus vergeven heeft.' Wij vergeven anderen, omdat Christus ons heeft vergeven. Zijn vergeving is de basis van al onze vergeving. Denk aan zijn gebed vanaf Golgota's heuvel: 'Vader, vergeef hun, want ze weten niet wat ze doen.' (Lucas 23:34). Als Christus zijn vijanden kon vergeven toen zij dit niet verdienden, kunnen wij anderen vergeven als zij dit niet verdienen. Als Hij degenen kon vergeven die Hem zo'n pijn toebrachten, kunnen wij door zijn genade degenen vergeven die ons pijn toebrengen.

Hier zijn drie geweldige verhalen over vergeving uit het echte leven:

Adventistische 'verloren zonen' vergeven

Ons eerste verhaal gaat over een adventistische familie die binnen de kerk actief was en in de gemeenschap goed bekend stond. Hun dochter had het huis verlaten, omdat zij godsdienst saai vond. Om aan haar sterke verlangen naar plezier te voldoen, feestte ze met haar vriend, werd verslaafd aan tabak, dronk hevig en bracht veel van haar tijd in de nachtclubs van steden door. Niet in staat de leegte van binnen te voelen, kwam ze ten slotte tot bezinning. Ze belde haar ouders. 'Mamma en papa, ik wil naar huis komen.' Ze had hen zo in verlegenheid gebracht. Zouden ze haar aanvaarden, haar vergeven, haar weer thuis verwelkomen? In het licht van het kruis onthaalden ze haar thuis. Vandaag groeit ze in genade.

Hij was de zoon van een predikant, maar raakte als tiener bij drugs betrokken. Uiteindelijk ging hij niet meer naar school en leidde een doelloos leven. Zijn ouders

hielden nooit op voor hem te bidden, van hem te houden, hem te vergeven en in het licht van het kruis onthaalden ze hem thuis. Tegenwoordig is hij predikant.

Ze was een jongere die tijdens een jeugdkampeerweekend een morele val had. Ze voelde zich schuldig en beschaamd. Zou ze worden uitgestoten of vergeven? De kerkleiding reikte uit in liefdevolle vergeving. Vergeving herstelt heel vaak, maar niet altijd, relaties. Er zijn momenten dat een relatie zo uiteengevallen is dat, hoewel vergeving genezend is voor degene die is gekwetst, dit de relatie niet kan genezen.

Vergeving is fundamenteel in alle menselijke relaties.

Vergeving is een eigenschap van Christus die van Golgota vloeit en is fundamenteel in al onze relaties. Zij is fundamenteel voor positieve relaties tussen mannen en vrouwen, ouders en kinderen, kerkleden en werkpartners. Als u niet kunt vergeven zult u voortdurend onenigheid hebben in menselijke relaties, omdat iemand u ooit zal beledigen/boos zal maken. Als u wrok koestert, als u haatdragend bent, als u bitterheid koestert, zullen uw relaties verzuren. Haatdragende, onverzoonlijke mensen spuwen hun venijn uit naar de mensen om hen heen. Vergeven, vergevingsgezinde mensen zijn een positieve invloed, waar zij ook gaan. De sfeer om hen heen is er een van vrede, daarom voelen mensen zich vredig in hun aanwezigheid. Zij hebben een bovenmatige liefde aan het kruis ervaren, daarom kunnen zij degenen om hen heen liefhebben.

Vergeving vloeide van Golgota's heuvel op die vrijdag dat Jezus, stervend, aan het kruis hing. Er is medelijden aan het kruis. Er is genade op Golgota. Aan het kruis overwint vergeving angst, overwint liefde haat, overwint verzoening wrok en wint genade van schuld.

Deel II: In het leven toepassen

Er zijn twee soorten schuld: morele schuld en psychologische schuld. Morele schuld is de schuld die we ervaren omdat we tegen God hebben gezondigd en anderen pijn hebben gedaan. Als we onze zondigheid aan God belijden, worden we vergeven. Zijn Woord verklaart: 'Belijden we onze zonden, dan zal Hij, die trouw en rechtvaardig is, ons onze zonden vergeven' (andere vertalingen: 'ongerechtigheid'). (1 Johannes 1:9) Vergeving is onmiddellijk van ons, als wij onze zonden belijden. Vergeving wordt achter onze naam geschreven in de eeuwige boeken van de hemel, waarin alles opgetekend staat. Waarom voelen we ons soms schuldig, nadat we onze zonden hebben beleden? Eén reden is natuurlijk dat Satan vaak niet wil dat wij de vreugde van vergeving ervaren.

Er kan echter een andere reden zijn. Onze morele schuld is weg als we onze zonden belijden, maar psychologische schuld kan blijven. De apostel Paulus bad om een geweten 'zuiver . . . tegenover God en de mensen.' (Handelingen 24:16) Als God ons vergeeft en we zijn genade ervaren, verlangen we ernaar alles te doen wat we kunnen, indien mogelijk, om verbroken relaties te herstellen. Soms betekent dit uitreiken naar degenen die we pijn hebben gedaan en hen om vergeving vragen. Het kan een telefoontje, een brief of een sms betekenen om het gesprek te beginnen.

Is er iemand die u onlangs hebt beledigd/boos gemaakt? Is er een verbroken relatie die moet worden hersteld? Is er iemand die u pijn heeft gedaan en die u moet vergeven? Als u iemand hebt beledigd/boos gemaakt of pijn gedaan, waarom zou u God dan niet

vragen u te helpen in te zien hoe u die relatie kunt herstellen? Bid erover om iets heel specifiek te doen om de relatie te herstellen. Als iemand u diep gekwetst heeft, vraag God dan u de genade te geven om die persoon te vergeven. Of u om vergeving moet vragen of u moet vergeven, u zult ontdekken dat Gods genade voor u genoeg is.

Les 8 Vrij om te rusten

14-20 augustus

Focus van de studie: Psalmen 27:1**Deel I: Commentaar**

Het verhaal over de genezing van de verlamde in Marcus 2:1–12 beantwoordt enige van onze diepste vragen over wonderbaarlijke genezing en leert ons waardevolle inzichten aangaande onze groei in Christus. Een van de eerste dingen die we opmerken, is dat de verlamde niet op eigen houtje naar Christus komt. Zijn vrienden brengen hem naar Jezus. Vier mannen droegen hem op een draagbaar. Klaarblijkelijk hadden zij over de genezende macht van Christus gehoord en geloofden dat Hij hun vriend kon genezen. Deze vrienden waren vasthoudend. Toen ze vanwege de menigte niet dichtbij Jezus konden komen, zegt het evangelie van Marcus: '. . . haalden ze een stuk van het dak weg boven de plaats waar Jezus zat, en toen ze een opening hadden gemaakt, lieten ze de verlamde op zijn draagbed naar beneden zakken. Bij het zien van hun geloof zei Jezus tegen de verlamde: 'Vriend, uw zonden worden u vergeven.' ' (Marcus 2:4, 5). Er zijn diepe geestelijke lessen in deze paar woorden. De vrienden van deze man waren bezorgd om hem. Ze waren zo vastbesloten dat ze hem het dak ophesen, er een opening in braken en hem in de aanwezigheid van Jezus lieten zakken.

Het Nieuwe Testament bevat bij benadering dertig afzonderlijke voorbeelden van Jezus' genezende wonderen. In tweederde van deze verhalen brengt iemand iemand anders tot Jezus. Vaak vindt lichamelijke, geestelijke, emotionele of geestelijke genezing in het leven van iemand anders plaats, omdat iemand zich genoeg om hen bekommert om hen in Jezus' naam in hun noden bij te staan. Heeft u de woorden opgemerkt: 'Bij het zien van hun geloof' in Marcus 2:5? Dit is fascinerend. Geloof is iets wat je ziet. Het is niet iets wat ontastbaar is. Het wordt altijd in actie geopenbaard. In dit voorbeeld bewees Jezus eer aan het geloof van de vrienden van deze man. Natuurlijk moet de man zelf een mate van geloof hebben gehad, door zijn bereidwilligheid te laten zien om zijn vrienden hem te laten brengen. We kunnen Jezus' tussenpersonen voor genezing zijn, als we anderen naar Jezus brengen.

Jezus heeft het nooit te druk.

Het andere veelbetekende ding aan dit verhaal is dat Jezus tijd voor deze man had. Hij beschouwde zijn aanwezigheid niet als een onderbreking. Er is nooit een moment waarop Jezus het te druk heeft om in onze noden te voorzien. Toen Hij naar deze arme lijder keek, herkende Jezus onmiddellijk de diepere problemen. Als gevolg hiervan begon Hij de man niet lichamelijk te genezen. Hij wist dat de diepere behoefte van de lijdende man geestelijke genezing was. In dit voorbeeld had de man door zijn zondige levensstijl ziekte over zichzelf gebracht. Hij was vervuld met schuld die zijn immuunsysteem verwoestte en zijn gezondheid ruïneerde. Deze realiteit geldt voor zoveel mensen van wie het lichaam onder de last van schuld lijdt.

Ellen G. White maakt dit inzichtelijke commentaar: 'De verlamde vond in Christus genezende kracht, zowel voor ziel als voor lichaam. De geestelijke genezing werd

gevolgd door een lichamelijk herstel. Deze les mag niet over het hoofd gezien worden. Heden lijden duizenden mensen aan lichamelijke ziekten, die, evenals de verlamde, ernaar verlangen de boodschap : 'Uw zonden zijn u vergeven', te horen. De last der zonde, met zijn onrust en onbevredigde verlangens, is de grond voor hun ziekten. Zij kunnen geen verlichting vinden vooraleer ze komen tot Hem Die de ziel geneest. De vrede, die Hij alleen kan geven, zou kracht geven aan hun geest en gezondheid aan hun lichaam.'—*De Wens der Eeuwen* (Ellen G. White Stichting), p. 223.

Genezing van binnenuit

Jezus wist dat de man opnieuw ziek zou worden, tenzij Hij afrekende met de onderliggende oorzaak van de ziekte, in plaats van alleen maar het lichaam van de verlamde te genezen. 'Verdriet, angst, ontevredenheid, zelfverwijt, schuld, wantrouwen, hebben alle de neiging om afbreuk te doen aan de levenskrachten en leiden tot verval en dood. '—Ellen G. White, *De weg tot gezondheid* p. 135. Bijbels gezien omvat genezing altijd de hele persoon en brengt herstel naar het beeld van God met zich mee. Zonde vernietigt. Zij beïnvloedt de hele persoon in elk aspect van het leven. Jezus genas deze man van binnenuit. De innerlijke genezing maakte de weg vrij voor de genezing aan de buitenkant. Deze man had ziekte over zichzelf gebracht en als Christus slechts zijn lichaam had genezen, zou hij hoogstwaarschijnlijk naar een zondig leven terug zijn gegaan. Klaarblijkelijk moet hij al enige tijd de overtuiging van zonde hebben gevoeld en het verlangen om naar Christus te komen. De heilige Geest had hem naar de Heiland getrokken. Nu stond hij in de aanwezigheid van Christus van zijn ziekbed op voor een nieuw leven.

De achterliggende oorzaak van ziekte

We leven in een gebroken wereld. Daarom zijn ziekten en kwalen gewoon. De achterliggende oorzaak van alle ziekte is de zonde. Dit betekent niet dat iedereen die ziek wordt, heeft gezondigd. Het betekent eenvoudig dat de onderliggende oorzaak van ziekten en kwalen, in het licht van de grote strijd tussen goed en kwaad, Lucifers rebellie in de hemel en de val van Adam en Eva in de Hof van Eden is. Met andere woorden: Jezus is een gezondheidshersteller en Satan is een gezondheidsverwoester.

Het probleem van ziekte is gecompliceerd. Veel ziekte wordt veroorzaakt door onze persoonlijke keuzes in levensstijl. Precies daarom heeft God het Kerkgenootschap der Zevende-dags Adventisten (kortweg: Adventkerk) de gezondheidsboodschap gegeven. Deze goddelijk geïnspireerde gezondheidsprincipes helpen ons het risico op ziekte te beperken, maar zij sluiten de mogelijkheid van ziekte niet uit. De oorzaak van ziekte is verschillend. Onze genetica (erfelijkheidsleer) en omgeving spelen een rol bij het bepalen van gevolgen voor onze gezondheid. Soms beïnvloeden de keuzes van anderen ernstig onze eigen gezondheid. Ongelukken zijn vaak dingen die we niet in de hand kunnen hebben, maar we kunnen onze eigen keuzes in de hand hebben. Hoe positievere keuzes we maken, hoe waarschijnlijker het zal zijn dat we gezond zullen zijn en het overvloedige leven leiden dat Christus aanbiedt. Als we de oorzaak van ziekte begrijpen, kunnen we ook met Christus samenwerken in het genezingproces.

Jezus' medische dienstwerk voor Elia

Denk na over het geval van Elia. Hier is een man met een zuiver karakter en onvoorwaardelijk geloof in de macht van God. In de drie en een half jaar van hongersnood vertrouwde hij voor voedsel steeds op God. Nooit liet God hem in de steek. Elia werd door God geleid om water te drinken in de wade (andere vertalingen: 'bij de beek') Kerit, door raven van voedsel voorzien, en onderhouden door een nederige weduwe in Sarefat. Zijn geloof was sterk. Door het geloof daagde hij de profeten van Baäl uit op de berg Karmel. Het was daar dat hij de wonderwerkende kracht van God ervaarde. Hij stelde een test voor om de macht van de ware God aan te tonen. Baäls profeten brulden, schreeuwden en riepen uit naar hun heidense goden, maar er gebeurde totaal niets. Elia goot water uit over het altaar, zocht God ernstig en er kwam vuur van de hemel neer en verteerde het altaar. Spoedig na de drie en een half jaar van droogte vielen de regenbuien. Op Gods bevel nam Elia deel aan de slachting van de profeten van Baäl. Wat een man van geloof, moed en standvastigheid! U zou denken dat niets zijn geloof aan het wankelen zou kunnen brengen. Maar iets deed dit wel.

Toen Achab Izebel vertelde wat er die dag gebeurd was, bedreigde ze Elia's leven (1 Koningen 19:1, 2). Moedige Elia die op de berg Karmel voor de profeten van Baäl had gestaan, vluchtte snel onder de dreiging van een goddeloze koningin. Vermoeid, doodop en uitgeput wenste hij dat hij zou kunnen sterven. Hij vond rust en lag ontmoedigd onder een bremstruik. Een bremstruik is meer een grote struik die wijd verspreid was in de woestijnen van het Midden-Oosten en aan vermoeide reizigers schaduw bood. Daar sliep Elia, ontmoedigd en alleen, totdat een engel hem wakker maakte, een maaltijd voor hem klaarmaakte, hem wat water te drinken gaf en hem aanmoedigde om weer te gaan slapen. Dit gebeurde twee keer en in de kracht van dat voedsel, drinken en rust reisde Elia veertig dagen lang.

Er zijn hier enige onmisbare lessen. Zelfs Gods volk wordt soms ontmoedigd. Elia zou spoedig worden weggenomen/opgenomen zonder te hoeven sterven, toch had ook hij zijn moeilijke momenten. Merk op hoe God met Elia's teleurstelling omging. Hij gaf hem geen preek. Hij spoorde hem niet aan meer geloof te hebben of meer te bidden. Onze zorgzame/meelevende Heer voorzag Elia van een goede gezonde maaltijd, verfrissend water en een goede nachtrust. Soms is het beste wat we kunnen doen voor een vriend die ontmoedigd is, er te zijn om hen te bemoedigen en in hun noden te voorzien.

Deel II: In het leven toepassen

Het is uiterst belangrijk dat we niet veroordelend worden als mensen ziek zijn. Hoewel ziekte het gevolg van slechte keuzes in levensstijl kan zijn, is dit niet altijd zo. Zelfs al zijn ziekten en kwalen het gevolg van iemands persoonlijke keuzes, Jezus' voorbeeld openbaart hoe je lijdende mensen moet behandelen. Het maakte voor Jezus geen verschil dat de verlamde een zondig leven had geleid. De Heiland was geroepen om alle mensen bij te staan en dit zijn wij ook. Vrienden brengen vrienden naar Jezus. Als we in geloof bidden voor degenen die ziek zijn, zal Jezus wonderen verrichten. Soms zullen er wonderen van onmiddellijke genezing zijn, op andere momenten zal de genezing geleidelijk zijn en soms zullen degenen voor wie we bidden sterven en in Jezus rusten tot de glorieuze opstanding bij Jezus' wederkomst. Christus' woord geeft ons de zekerheid

dat we in zijn liefde kunnen rusten, omdat genezing, door genade, zeker is. De enige vraag is de timing. Zal zij onmiddellijk, geleidelijk of bij de opstanding zijn?

Er zijn momenten, zoals in het geval van Elia, dat het beste wat we kunnen doen voor iemand die lijdt aan ontmoediging of depressie, is om er te zijn om in zijn of haar noden te voorzien. Deze liefdevolle betrokkenheid kan alle verschil maken. Vraag God deze week in uw persoonlijke gebeden, u in te prenten om, in bemiddeling, iemand op te tillen van wie u weet dat hij/zij aan een specifieke ziekte lijdt. Bezoek, indien mogelijk, die persoon en kijk of zij bepaalde noden hebben, waarin u kunt voorzien. U zult vooral worden gezegend als u dient zoals Jezus deed, en zij ook.

Les 9 Ritmes die voor rust zorgen

21-27 augustus

Focus van de studie: Genesis 2:3**Deel I: Commentaar**

Het verbazingwekkende wonder van de ruimte spreekt van een almachtige God die de Schepper van het universum is. Frank Borman was bevelhebber van de eerste ruimtebemanning die voorbij de baan rond de aarde zou reizen. Terwijl hij neerkeek op de aarde van een afstand van 250.000 mijl seinde Borman een boodschap terug, waarbij hij Genesis 1:1 citeerde: 'In het begin schiep God de hemel en de aarde.' Zoals hij later verklaarde: 'Ik had een enorm gevoel dat een macht moest zijn groter dan elk van ons—dat er een God was, dat er inderdaad een begin was.' Veel van de grootste denkers van deze wereld zijn zo geraakt door de ongelofelijke complexiteit, ontwerp, orde en enorme grootheid van het universum dat zij een rotsvast geloof in God hebben ontwikkeld. Laat me u enige voorbeelden geven.

Sommige mensen denken dat de wetenschap vijandig tegenover het geloof staat. Toch zijn de meeste van de grote figuren die de wetenschappelijke zaak vanaf het begin vorm gaven, oprechte gelovigen geweest—zulke mensen als Copernicus die heeft ontdekt dat de zon, niet de aarde, het centrum van ons zonnestelsel is; Isaac Newton die de wet van de zwaartekracht heeft onthuld; Blaise Pascal die de eerste rekenmachine heeft uitgevonden; and James Maxwell, die de wetten van het electromagnetisme heeft geformuleerd. Allen waren christenen die vonden dat de studie van de natuur hun geloof niet uitdaagde, maar eerder versterkte.

Genesis 1:1 is het fundament voor de hele Schrift. 'In het begin schiep God de hemel en de aarde.' Het Hebreeuwse woord voor 'scheppen' in deze passage is *bara*'. Het verwijst naar iets wat God heeft gedaan. Dit Hebreeuwse werkwoord is altijd verbonden met Gods scheppend handelen. God heeft het vermogen, de ontzagwekkende macht, om iets uit niets te scheppen. God spreekt en de aarde ontstaat. Hij spreekt en de aarde wordt bekleed met levend green. Hij spreekt en bomen en bloemen bloeien. Hij spreekt en zon, maan en sterren bestaan onmiddellijk.

Gods onbeperkte macht

Om maar een klein idee te krijgen van hoe onbeperkt Gods macht is, laten we slechts over één voorwerp in de hemel nadenken: de zon. Heeft God de zon geschapen? Zeker. Genesis 1:14–16 vertelt het verhaal van God die twee lichten schept om over de hemel te heersen: de zon om over de dag te heersen en de maan om over de nacht te heersen. We leven op één van de planeten die rond de zon draaien. De zon produceert meer energie in één seconde dan mensen in haar hele geschiedenis hebben geproduceerd. Neem alle elektrische kracht en alle energie die wordt geproduceerd door de zon of steenkool of gas sinds het begin van de tijden en de zon produceert meer in één seconde.

De zon heeft een diameter van bij benadering 860.000 mijl en zou een miljoen planeten met de grootte van de aarde kunnen vasthouden. Maar de zon is slechts één van ten minste 100 miljard sterren in ons melkwegstelsel, de Melkweg. Eén ster, de

Pistoolster genaamd, geeft tien miljoen keer de kracht af, die door onze zon wordt voortgebracht. Een miljoen sterren met de grootte van onze zon kunnen gemakkelijk binnen de sfeer van de Pistoolster passen. Sommige wetenschappers schatten dat er tien miljard biljoen sterren in het universum zijn. Iemand heeft gezegd dat dit over hetzelfde aantal sterren gaat als er zandkorrels aan de zeekust zijn.

De profeet Jesaja gebaart ons in deze woorden om Gods scheppende macht te overpeinzen: 'Kijk omhoog: wie heeft dit alles geschapen? Hij laat het leger sterren voltallig uitrukken, hij roept ze bij hun naam, een voor een; door zijn kracht en onmetelijke grootte ontbreekt er niet één.' (Jesaja 40:26). De sabbat van de zevende dag is een eeuwig gedenkteken, een eeuwig teken, een blijvende herinnering aan Gods ongelofelijke scheppende macht.

Bij de afsluiting van de scheppingsweek verklaart Genesis 2:1–3: 'Zo werden de hemel en de aarde in al hun rijkdom (andere vertalingen: 'en al hun heer/heel hun legermacht') voltooid. Op de zevende dag had God zijn werk voltooid, op die dag rustte Hij van het werk dat Hij gedaan (andere vertalingen: 'gemaakt') had. God zegende de zevende dag en verklaarde die heilig, want op die dag rustte Hij van heel zijn scheppingswerk.' God rustte niet omdat Hij moe was. Hij rustte verfrist in de schoonheid en majesteit van de wereld die Hij had gemaakt. Hij rustte als voorbeeld voor ons. De sabbat is een wekelijks rustpunt om de Ene te loven, die ons heeft gemaakt. Als we op de sabbat aanbidden, openen we ons hart om de speciale zegen te ontvangen, die Hij in die dag heeft gelegd en die in geen andere dag is gelegd.

Een Schepper die zorgt

De sabbat herinnert ons eraan dat wij geen kosmische wezen op een of andere tollende, rotsachtige wereldbol zijn. Zij wijst ons op een Schepper die ons schiep met een doel en ons teveel liefhad om ons in de steek laten als we van dat doel afdreven. De sabbat herinnert ons aan de Ene die voor ons in alle goede dingen van het leven heeft voorzien. Gods zorg wordt geïllustreerd in het drievoudige sabbatswonder van het vallende manna. Er viel op vrijdag twee keer zoveel manna. Er viel niets op de sabbat. Als de Israëlieten meer verzamelden dan zij op één dag van de week konden eten, behalve op vrijdag, zou het bederven. Op vrijdag bederfde het manna dat overgebleven was om op de sabbat gegeten te worden, niet. Aanbedding op de sabbat tijdens die veertig jaaren dat ze in de woestijn rondzwierven, herinnerde de Israëlieten aan een Schepper-God die voor hen zorgde. Het is belangrijk om zorgvuldig op te merken dat de Israëlieten de sabbat hielden voordat de wet op de Sinaï werd gegeven. Het sabbatsgebod in Exodus 20:8–11 begint met het woord 'onthouden'. Het wijst terug naar een God die de wereld in zes dagen heeft geschapen en op de zevende heeft gerust. Als God, zoals sommige mensen geloven, deze wereld in beweging heeft gezet en zij zich gedurende miljoenen jaren heeft ontwikkeld, zou er absoluut geen noodzaak voor de sabbat zijn en niets om te gedenken.

De sabbat is een eeuwig symbool van onze rust in Hem. Zij is een speciaal teken van loyaliteit aan de Schepper (Ezechiël 20:12, 20). In plaats van een willekeurige legalistische eis openbaart zij dat ware rust van gerechtigheid door werken in Hem wordt gevonden. De sabbat spreekt van een God die voltooid heeft, zodat wij kunnen rusten in wat Hij voltooid heeft. Ware sabbatsrust is de rust van genade in de liefdevolle armen van

de Ene die ons heeft geschapen, de Ene die ons heeft verlost en de Ene die voor ons weer terug zal komen.

De Bevrijder

Er is nog een belangrijk aspect van het sabbatsgebod.

Deuteronomium 5 herinnert een nieuwe generatie die het Beloofde Land zal binnengaan, aan het sabbatsgebod. Deze passage herinnert hen eraan dat zij slaven in Egypte zijn geweest en hun almachtige Schepper hen heeft bevrijd. Hij is de Enige die ons van de slavernij van de zonde kan bevrijden. Hij is de Enige die de ketenen die ons binden, kan verbreken. Hij is de Enige die ons uit de klauwen van de zonde kan bevrijden. Dit is de boodschap van de sabbat—een almachtige Schepper wil ons hart herscheppen.

Deel II: In het leven toepassen

Terwijl u nadenkt over de praktische toepassing van de sabbat op uw eigen leven, denkt u dan na over de volgende vragen:

- Als u aan sabbatsrust denkt, waar denkt u dan aan? Hoe is het idee van sabbatsrust voor u van betekenis?
- Waarom is de Bijbelse waarheid over de schepping in uw leven belangrijk? Wat voor praktisch verschil maakt het of we zijn geschapen of dat we gedurende miljoenen jaren zijn geëvolueerd? Hoe beïnvloedt mijn geloof in één van deze twee zienswijzen vandaag mijn leven?
- Heeft u eerder aan de sabbat gedacht als een teken van bevrijding? Waarom is deze Bijbelse waarheid belangrijk?
- De sabbat spreekt over rusten in een God die in al onze noden voorziet. Het vallen van het manna illustreert waarin Hij dagelijks voorziet. Hoe maakt dit idee van de sabbat in uw leven een verschil?
- Terwijl u nadenkt over de les van deze week, wat denkt u dat Ellen G. White in de volgende uitspraak bedoelt: 'En bij het begin van de tijd der benauwdheid werden wij vervuld met de heilige Geest en gingen wij uit en verkondigden de sabbat meer in het bijzonder.'—*Eerste Geschriften*; Bevindingen en Gezichten & Geestelijke Gaven, Deel I (E.G. White Stichting, December 2006), p. 31.
Ze verklaart verder dat ze, wat betreft het begin van de tijd der benauwdheid, spreekt over een tijd net voor de afsluiting van de genadetijd, als het onderzoek nog steeds onbeslist is.

Les 10 Sabbatsrust

28 augustus-3 september

Focus van de studie: Leviticus 23:3**Deel I: Commentaar**

In 2008 werd een fascinerend artikel gepubliceerd, met de titel: 'Neurotheology: Are We Hardwired for God?' Het artikel citeert Dean Hamer, een Ph.D. gedragsgeneticus. De auteur van het artikel, René J. Muller, Ph.D. verklaart: 'In 2004 publiceerde Hamer *The God Gene: How Faith Is Hardwired Into Our Genes*, dat onder de aandacht werd gebracht in een hoofdartikel over neurotheologie in *Time*. Hamer maakte duidelijk dat hij zijn werk had benaderd met de instrumenten van de natuurwetenschap: 'De eerste opdracht voor elke wetenschapper die probeert genetica (erfelijkheidsleer) met geestelijkheid te verbinden, is aantonen dat geestelijkheid kan worden gedefinieerd (bepaald) en gekwantificeerd (gemeten).' 'Hammers werk gaat niet over het over het aantonen van het bestaan van God, wat het domein van de godsdienst is, maar over het laten zien dat geestelijkheid een echt fenomeen is, dat kan worden beschreven en gemeten. . . . Godsdienst, gelooft hij, is geworteld in opvoeding/vorming en geestelijkheid in de natuur.'—*Neurotheology: Are We Hardwired for God?*, 1 mei 2008. Hamer sluit zich aan bij een groeiend aantal wetenschappers die geloven dat we 'hardwired voor God' zijn.

In Genesis 1:26 verhaalt het Bijbelverhaal de schepping van mensen. 'God zei: 'Laten Wij mensen maken die Ons evenbeeld zijn (andere vertalingen: 'naar Ons beeld'), die op Ons lijken (andere vertalingen: 'naar/als Onze gelijkenis'. Genesis 1:27 gaat verder: 'God schiep de mens als zijn evenbeeld; als evenbeeld van God schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij de mensen.'

Wat betekent het dat mensen naar het beeld van God werden geschapen? Zeker, het betekent meer dan een puur lichamelijke gelijkenis. Zowel dieren als mensen planten zich voort. Het evenbeeld van God heeft te maken met de totaliteit van wie we lichamelijk, geestelijk, emotioneel en geestelijk zijn. Er is ons geweten, gezond verstand en inzicht gegeven om morele en ethische beslissingen te nemen. Voor alles zijn we echter wezens die aanbidden, wat geschreven is in onze genetische code, in ons DNA, op het diepste niveau. De sabbat vult die pijnlijke leegte in ons hart om opnieuw met onze Schepper in verbinding te komen. De sabbat is niet een of andere legalistische eis of een uitsluitend Joodse instelling. De sabbat is een viering van het leven dat Christus ons heeft gegeven. Zij is een herinnering om voor de omgeving rondom ons te zorgen, die het voorwerp van zorg van onze Schepper is.

De sabbat en het milieu

Toen God Adam en Eva in de tuin (andere vertalingen: 'hof') plaatste, onderrichtte Hij hen om 'die te bewerken en erover te waken' (Genesis 2:15). Aan Adam werd ook het voorrecht gegeven om alle dieren namen te geven (Genesis 2:19, 20). Onze eerste ouders waren dicht bij de natuur in hun tuinwoning en werden door God onderricht om hun natuurlijke omgeving in stand te houden. De sabbat was een wekelijkse herinnering aan

zowel hun relatie met God als met hun omgeving. Het aanbidden van de Schepper omvat ook het onderhouden van zijn schepping. Momenteel verwoest industriële vervuiling onze planeet. 'Giftige vervuiling treft meer dan 200 miljoen mensen wereldwijd, volgens Pure Earth, een non-profit milieu-organisatie. . . . Amerikanen brengen elk jaar 30 miljard foam bekers, 220 miljoen banden en 1,8 miljard wegwerpluiers voort, volgens de Green Schools Alliance. . . . Vervuiling in China kan weerpatronen in de Verenigde Staten veranderen. Er is voor de straalstroom maar vijf dagen nodig om zware luchtvervuiling van China naar de Verenigde Staten over te brengen, waar deze verhindert dat wolken regen en sneeuw voortbrengen. Jaarlijks zijn meer dan 7 miljoen voortijdige sterfgevallen met luchtvervuiling verbonden, volgens de WHO. Dat is één op acht sterfgevallen wereldwijd.'—Alina Bradford, *Pollution Facts and Types of Pollution*, Live Science, <http://livescience.com/22728-pollution-facts.html>. De sabbat is een klaroengeschal (oproep) om voor Gods schepping te zorgen.

De sabbat en bevrijding

Als Mozes een nieuwe generatie die klaar staat om het Beloofde Land binnen te gaan, aan het sabbatsgebod herinnert, begint hij met: 'Neem de sabbat in acht' en sluit af met 'Bedenk dat u zelf slaaf was in Egypte totdat de HEER, uw God, u met sterke hand en opgeheven (andere vertalingen: 'uitgestrekte') arm bevrijdde. Daarom heeft hij u opgedragen de sabbat te houden.' (Deuteronomium 5:12, 15). De sabbat is een teken van bevrijding. De Israëlieten waren eeuwenlang door de Egyptenaren in slavernij gehouden. Op wonderbaarlijke wijze had God hen bevrijd. Ze hadden zichzelf niet bevrijd. God had hen bevrijd door zijn 'machtige hand.' De sabbat is een herinnering aan de macht van God om ons uit welke situatie dan ook te bevrijden.

Bij de schepping sprak God en ontstond onze wereld. Gods Woord is een almachtig, scheppend, levensveranderend Woord. De sabbat is een wekelijkse herinnering dat er voor God niets onmogelijk is. Als Hij de wereld met zijn Woord schiep, kan Hij ons hart herscheppen. Als Hij licht uit de duisternis bracht, kan Hij onze verduisterde geest verlichten. Als Hij sprak en fruitbomen verschenen met hun rijpe, heerlijke vruchten, kan Hij de vruchten van de Geest in ons leven voortbrengen. Als Hij leven in Adam ademde, kan Hij nieuw leven in ons leven ademen. Romeinen 6:1–7 spreekt over het nieuwe leven dat Christus ons geeft als we vrijwillig aan het oude leven sterven, zoals in de ceremonie van de doop zichtbaar is. Er is een directe verbinding tussen het oorspronkelijke leven dat God in Eden schiep en het nieuwe leven dat plaatsvindt als God ons hart herschept. In het begin schiep God het leven en Hij maakt ons leven nog een keer nieuw. De sabbat is een symbool van de schepping en Gods nieuwe schepping.

De sabbat als symbool van verfrissing en zegen

God bedacht de sabbat voor de hele mensheid. Haar verfrissende zegen is, volgens de Schrift, voor ieder van ons (Exodus 23:12). De zegeningen van de sabbat zijn niet uitsluitend voor de Joden. Volgens het Oude Testament zijn zij voor ieder mens. De sabbat is niet alleen een dag van aanbidding, maar ook een dag om anderen te zegenen. Jezus verrichtte meer wonderen van genezing op de sabbatdag dan op welke andere dag dan ook. Voor Jezus was de sabbat een dag om anderen aan te raken met zijn genezende genade.

Denk na over het geval van de invalide bij het bad van Betzata, in Jeruzalem gelegen, net binnen de Schaapspoort. Betzata (andere vertalingen: 'Bet(h)esda') betekent 'huis van barmhartigheid' of 'huis van genade'. Klaarblijkelijk was Jezus op weg om op de sabbat te aanbidden, toen Hij een man zag die al 38 jaar lang in een afschuwelijke toestand was. Als ze deze ervaring verhaalt, beschrijft Ellen G. White Jezus die 'alleen [wandelde], kennelijk in overdenking en gebed verzonken', toen Hij 'een geval van de diepste ellende' zag.—*De Wens der Eeuwen* (Ellen G. White Stichting), p. 160. Het was sabbat en Jezus wist dat deze daad van genezing belangrijke strijd onder de farizeeërs zou voortbrengen. De priesters hadden 39 verschillende voorschriften die bepaalden wat aanvaardbaar werk op de sabbat was. Deze 'zinloze inzetten' en 'onzinnige beperkingen' waren een 'ondragelijke last'.—*De Wens der Eeuwen* (Ellen G. White Stichting), p. 162. Er wordt ons verteld: 'Zowel door Zijn woorden als door Zijn genadewerken verbrak [Jezus] de terneerdrukkende macht van oude overleveringen en door mensen gemaakte geboden, en Hij bracht de liefde Gods naar voren in haar onuitputtelijke volheid (*De Wens der Eeuwen* (Ellen G. White Stichting), pp. 163, 164).

Toen Hij zijn hopeloosheid zag, vroeg Jezus de arme lijder: 'Wilt u gezond worden?' (Johannes 5:6). Het was voor de man onmogelijk zelf gezond te worden. Door het geloof reageerde Hij op het gebod van de Heiland: 'Sta op, pak uw mat op en loop.' (Johannes 5:8). Nieuw leven vloeide in elke zenuw en elk weefsel van zijn lichaam. Op wonderbaarlijke wijze werd hij gezond. Door het geloof aanvaardde hij Christus' woord en handelde daarnaar. Dit sabbatswonder is, zoals elke van Jezus' genezingen op de sabbat, nauw verbonden met een diepere geestelijke waarheid. Als we door het geloof het Woord van God aanvaarden en daarnaar handelen, worden we gezond. De kern van dit sabbatswonder is dat Jezus zowel onze Schepper als onze Verlosser is. De Ene die ons heeft gemaakt, kan ons herscheppen en ons opnieuw gezond maken. Hij ontmoet ons waar we zijn, ziet onze noden, verlost ons door zijn genade en verandert onze wanhoop in hoop.

Deel II: In het leven toepassen

De profeet Jesaja spoorde Israël aan een besliste hervorming te maken in hun praktijken waarmee ze de sabbat hielden. In Jesaja 58:13, 14 spoort hij hen aan: 'Wanneer je je voeten rust gunt op sabbat en geen handel drijft op mijn heilige dag, wanneer je de sabbat als een dag van vreugde ziet, de dag van de HEER als een heilige dag, wanneer je hem in ere houdt door niet je gang te gaan, geen handel te drijven of zaken te bespreken, dan vind je vreugde in de HEER. Ik zal je laten rijden over de hoogten van de aarde . . .' In Bijbelse tijden was je voeten zetten op een stuk eigendom een symbool van eigenaarschap. De sabbat behoort God toe. Wij bezitten haar niet. Zij is van Hem, dus nodigt Hij ons genadig uit om onze diepste vreugde en hoogste genoegen te vinden in het aanbidden van Hem en het zegenen van anderen op de sabbat.

- Hoe kan de sabbat voor u nog betekenisvoller worden?
- Zijn er aspecten in de manier waarop u de sabbat houdt, die u persoonlijk graag zou veranderen?

- Hoe belangrijk is sabbataanbidding in uw keuze aan prioriteiten voor u?

- Maak een lijst van ten minste drie specifieke dingen die u kunt doen om anderen op de sabbat te zegenen.
 - 1.
 - 2.
 - 3.

Les 11 Verlangen naar meer

4-10 september

Focus van de studie: 1 Korintiërs 10:6**Deel I: Commentaar**

De apostel Paulus verwees vaak naar de ervaring van Israël tijdens hun reis naar het Beloofde Land als voorbeeld voor christelijke gelovigen. In 1 Korintiërs 10:11 verklaart hij: 'Wat hun overkomen is, moet ons tot voorbeeld strekken; het is geschreven om ons, voor wie de tijd ten einde loopt, te waarschuwen.' De voorbeelden in het Oude Testament verschaffen waardevolle inzichten voor het leven als christen.

Laten we in onze verbeelding het heiligdom bezoeken. We zien een man met een lam het altaar naderen and place his hand upon het lam. Leviticus 4:33 maakt de betekenis duidelijk: 'Hij moet zijn hand op de kop van het dier (andere vertalingen: 'zondoffer') leggen . . .' Het leggen van zijn hand op het lam duidt op belijdenis—en oprechte belijdenis is specifiek. Leviticus 5:5 brengt dit naar voren in de beschrijving van het schuldoffer: 'De betreffende persoon moet . . . openlijk uitspreken wat hij misdaan heeft (HSV: 'belijden waarin hij gezondigd heeft').'

In symbolische zin is zijn zonde van zichzelf op het lam overgebracht. En daarom moet het lam sterven. Waarom moet het lam sterven? Wat heeft het lam verkeerd gedaan? Niets, helemaal niets. Er is hier echter een centrale boodschap van het heiligdom. Als we onze zonden belijden, worden ze in feite overgebracht op Jezus, het Lam van God. Wie slacht het offerdier? De berouwvolle zondaar die zijn zonde op de plaatsvervanger heeft overgebracht. '. . . en het als reinigingsoffer (andere vertalingen: 'zondoffer') slachten op de plaats waar de dieren voor het brandoffer geslacht worden.' (Leviticus 4:33). Merk de stappen op die dit met zich meebrengt.

Het boek *Het grote Conflict* (E.G. White Stichting, januari 1999) beschrijft het toneel op deze manier: 'Dag na dag brachten berouwvolle zondaren hun offers naar de ingang van de tabernakel, legden hun handen op de kop van het offerdier, beleden hun zonden en brachten zinnebeeldig hun eigen zonden over op het onschuldige offerdier. Daarna werd het dier geslacht.'—Pagina 375.

De priester nam daarna het bloed van het geslachte dier en sprenkelde het voor het voorhangsel in het heilige van het heiligdom. In sommige speciale gevallen at de priester het vlees en ging dan het heiligdom binnen. De zonde werd dan overgebracht in het lichaam van de priester die het vlees had gegeten. De gewone mens was natuurlijk niet in staat het heiligdom binnen te gaan. Als de zonden van die persoon naar het heiligdom werden overgebracht, werden ze voor het menselijke oog verborgen. Niemand kon ze zien. Ze werden bedekt door het bloed van Christus.

Daarom roept David in Psalmen 32:1 uit: 'Welzalig is hij van wie de overtreding vergeven, van wie de zonde bedekt is (HSV).' Het woord 'welzalig' betekent 'gelukkig, tevreden, vervuld, vrede hebben of rust hebben.' Als we naar Jezus komen en specifieke zonden belijden, heeft ons hart vrede. Onze zonden worden in feite overgebracht naar het hemele heiligdom. De psalmist kan dus vreugdevol uitroepen: 'Zo ver als het oosten is van het westen, zo ver heeft hij onze zonden (andere vertalingen: 'overtredingen') van ons

verwijderd.' (Psalmen 103:12). We dragen niet langer de last, de schuld, de schande/schaamte, de veroordeling van de zonde. Zij is overgebracht op ons stervende lam. Onze levende Priester draagt haar door het bloed naar het heiligdom in de hemel.

Lessen van het Lam

Als de berouwvolle zondaar in de typische dienst zijn zonde op het onschuldige lam overbracht, werd dit een zondedragers. Daarom verklaren de Schriften aangaande Christus dat Hij de Ene is die: 'in zijn lichaam onze zonden het kruishout op gedragen [heeft]' (1 Petrus 2:24). Zoals de berouwvolle zondaar een plaatsvervanger bracht die in de plaats van die persoon stierf, zo kan elke berouwvolle persoon naar Golgota komen en, kijkend naar de gekruisigde Zoon van God, zeggen: Hij 'heeft mij liefgehad en heeft zich voor mij prijsgegeven (andere vertalingen: 'overgegeven').' (vgl. Galaten 2:20).

Christus' genade zijn we niet waard, verdienen we niet en krijgen we niet terecht. Jezus stierf de pijnlijke dood waarbij Hij vreselijk leed, die verloren zondaren zullen sterven. Hij ervaarde de volheid van de Vaders toorn of oordeel tegenover de zonde. Hij werd verworpen, zodat wij konden worden aanvaard. Hij stierf de dood die van ons was, zodat wij het leven konden leven dat van Hem was. Hij droeg de doornenkroon, zodat wij een gloriekroon konden dragen. Hij werd rechtop in martelende pijn aan een kruis genageld, zodat wij op een troon met de verlost en uit alle eeuwen konden regeren, waarbij we voor eeuwig de koninklijke gewaden dragen. In onze schande en schuld verwierp Jezus ons niet; Hij reikte uit in liefde om ons te aanvaarden. Het stervende lam staat voor het gekneusde, gehavende, bebloede lichaam van onze Heiland. Het spreekt van een liefde zo wonderbaarlijk, zo verbazingwekkend, zo goddelijk, dat het liever zelf de veroordeling, schuld en straf van de zonde op zich zou nemen dan ook maar één van zijn kinderen voor eeuwig verloren zou laten gaan.

Ellen G. White verklaart de betekenis van het kruis in *De Wens der Eeuwen* (Ellen G. White Stichting), pagina 659: '. . . verschrikkelijke openbaring van Zijn misnoegen vanwege de ongerechtigheid van ons allen gelegd. Hij werd als overtreder gerekend, opdat Hij ons zou kunnen verlossen van de vloek der wet.' Dit is het verhaal van genade. Dit is het verhaal van de onvoorwaardelijke liefde van een Heiland.

Sabbatsrust in Christus

Ware sabbatsrust is de rust van genade in de liefdevolle armen van de Ene die ons heeft geschapen, de Ene die ons heeft verlost en de Ene die voor ons weer terug zal komen. Herinnert u zich die opmerkelijke uitdrukking in Genesis 2:3: '. . . op die dag [de sabbat] rustte Hij van heel zijn scheppingswerk'? De sabbat is Gods rust. Hij rustte op de zevende dag als goddelijke erkenning dat zijn werk voltooid was.

Hebreeën 4:9, 10 vergelijkt Gods rust aan het einde van scheppingsweek, toen Hij ophield met zijn werken, met ons die ophouden met onze menselijke werken en Christus' reddende rust binnengaan. Hebreeën stelt het op deze manier: 'Er wacht het volk van God dus nog steeds een sabbatsrust. En wie is binnengegaan in zijn rust, vindt rust na zijn werk zoals God na het zijne.' (Hebreeën 4:9, 10). Volgens de Schrift is onze sabbatsrust een daad van opperste aanbidding waarin we voor onze redding volledig in Jezus rusten. In het commentaar op Hebreeën 4:4 doet *The SDA Bible Commentary* deze inzichtelijke uitspraak: 'Terwijl Gods oorspronkelijke doel voor deze wereld—zijn 'rust'—onveranderd

blijft, blijft de sabbat van de zevende dag, de dag van 'rust' die Hij aanstelde om een gedenkteken van de schepping te zijn en zo een herinnering aan zijn doel in de schepping van de wereld evenzo onveranderd. De naleving van de sabbat van de zevende dag getuigt dus niet alleen van geloof in God als de Schepper van alle dingen, maar ook van geloof in zijn macht om het leven te veranderen en mannen en vrouwen geschikt te maken om die eeuwige 'rust' binnen te gaan die Hij oorspronkelijk voor de bewoners van de aarde heeft bedoeld.'—Volume 7, p. 420.

Er is een rijkdom in het idee van goddelijke rust. Het boek *Hebreeën* wijdt nogal indrukwekkend over het idee uit. Voor de auteur van *Hebreeën* duidt goddelijke rust op een geloofsrelatie met Jezus, die leidt tot rusten in de Ene die ons heeft geschapen, wetend dat Hij ons nooit in de steek zal laten en ons ook niet zal verlaten. Het omvat ook rusten in zijn voltooide werk aan het kruis. Rusten in Christus is vertrouwen op zijn genade voor onze redding; maar de rust in *Hebreeën* 4 omvat veel meer. Christus' doel voor Israël was hen in het Beloofde Land te brengen. Zijn doel voor hen was niet dat zij veertig jaar lang in de woestijn zouden rondzwerven. Hun harten zouden altijd rusteloos zijn, totdat zij veilig in hun thuisland zouden aankomen. Als de verbondsbelofte was vervuld, zouden zij blijvende vrede en hemelse rust vinden. Met wat voor uitdagingen we op deze aarde ook geconfronteerd worden, de rust die Christus aanbiedt is niet tijdelijk. Sabbatsrust voorafschaduwde de eeuwige rust die Jezus voor ons in het Beloofde Land van de hemel wenst. Dan, en alleen dan, zal ons hart in blijvende vrede zijn. Onze rust in Christus vandaag is een inleiding tot/voorbereiding voor de glorieuze dag waarop wij in het eeuwige leven met Hem rust zullen hebben.

Deel II: In het leven toepassen

Laat iemand het volgende anonieme gedicht hardop in de groep voorlezen. Houd rekening met wat we in de les van deze week hebben bestudeerd en beantwoord de vragen die op het gedicht volgen.

Just let me rest in Thee, O Lord,
 Nor strive, nor fret, nor strain
 against the burden of the days
 That bring me tears and pain.
 Let me remember that Thy Hand
 Can lighten every load.
 And in Thy presence, I shall be
 Safe on life's darkest road.
 For Thou hast said that Thou art near
 To all who need Thine aid.
 Then, foolish mortal that I am,
 Why should I be afraid?

Praat over onderstaande vragen in de context van de les van vandaag:

- Wat betekent het om Christus' rust binnen te gaan?

- Hoe draagt de oude heiligdomsdienst bij aan ons begrip van rust in Christus?
- Denk na over deze drie gebeurtenissen in de heilsgeschiedenis—de schepping, het kruis en de wederkomst van Christus. Hoe verschaft een diepgaander begrip van elk van deze gebeurtenissen de basis voor vrede en rust in Christus?
- Wat voor redenen geven Hebrëeën 3:9 en Hebrëeën 4:13 dat Israël niet Gods rust is binnengegaan en hoe kunnen wij zijn rust binnengaan?

Les 12 De rusteloze profeet

11-17 september

Focus van de studie: Jona 4:11**Deel I: Commentaar**

Jona was een inwoner van een kleine stad, Gat-Hachefer genaamd, die op korte afstand van de zeehavenstad Jafo was gelegen (2 Koningen 14:25). Vervuld met angst vanwege de wreedheid van de inwoners van Nineve, vluchtte hij weg van Gods roeping om aan hen te getuigen. Hij ging aan boord van een zeilschip dat naar Tarsis ging en verlangde ernaar zo ver mogelijk van Nineve weg te gaan. Hoewel we het niet zeker kunnen weten, denken veel Bijbelcommentatoren dat Tarsis Tartessus in Zuid-Spanje is, dichtbij Gibraltar. De reis over zee van Jafo naar Tartessus was bij benadering 2.200 mijl. Nineve, aan de andere kant, was ongeveer 700 mijl van Jafo gelegen.

De gedachte aan bespot, afgewezen of, nog erger, vervolgd te worden, overweldigde de profeet. De moeilijkheden die voor hem lagen, leken zo groot dat hij ze niet onder ogen kon zien. In haar commentaar op Jona's gebrek aan geloof beschrijft Ellen G. White Jona's denkrichting: 'Toen de profeet aan de moeilijkheden en schijnbare onmogelijkheden van deze opdracht dacht, was hij geneigd de wijsheid van deze roeping in twijfel te trekken. Van menselijk standpunt bezien leek het dat er niets te winnen was met het verkondigen van een boodschap in die trotse stad. Hij vergat voor een moment dat de God die hij diende, alwijs en almachtig is. Terwijl hij aarzelde en twijfelde, overweldigde satan hem met moedeloosheid. De profeet werd bevangen door grote angst en hij 'maakte zich op om te vluchten naar Tarsis'. Hij ging naar Jafo, waar hij een schip vond dat naar Tarsis zou gaan, betaalde de vrachtprijs daarvan en ging scheep met hen.' (Jona 1:3).

'Jona had een zware verantwoordelijkheid te dragen gekregen door de opdracht die hem was gegeven; toch was Hij, die hem geboden had te gaan, in staat zijn dienstknecht te ondersteunen en hem succes te verzekeren. Als de profeet zonder vragen te stellen had gehoorzaamd, zouden hem heel wat bittere teleurstellingen bespaard zijn gebleven en zou hij overvloedig zijn gezegend.'—Ellen G. White, *Profeten en Koningen*, p. 167, 168.

Jona loste zijn probleem niet op door ervan weg te vluchten. Door weg te rennen zou hij zich alleen maar in meer moeilijkheden storten. De God die hem opdracht had gegeven in Nineve berouw te prediken, was volledig in staat hem te ondersteunen, bij te staan en te versterken. God geeft ons nooit een opdracht zonder ons de bekwaamheid te geven om die opdracht te volbrengen. 'Wanneer de wil van de mens met Gods wil samenwerkt, wordt deze almachtig. Wat op zijn bevel gedaan moet worden, kan tot stand gebracht worden in zijn kracht. Alles wat Hij vraagt is mogelijk.'—Ellen G. White, *Lessen uit het Leven van Alledag* (Uitgeverij 'Veritas', 1982), p. 202. Jona dacht meer aan zijn zwakheid dan aan Gods kracht. Maar God was nog niet klaar met Hem.

Jona was op weg naar Tarsis, maar God was op weg naar Jona. Toen de profeet van Gods roeping wegvluchtte, riep God uit naar de profeet. De Schrift zegt: '. . . de HEER wierp een hevige storm op de zee, en de zee werd zo wild dat het schip dreigde te breken.' (Jona 1:4). De storm was zo hevig dat zij het schip in stukken dreigde te breken. Toen het

erop leek dat de vracht en de hele bemanning verloren zouden gaan, smeekte Jona hen in zijn absolute wanhoop hem overboord te gooien. Toen hij onder de golven wegzonk, werd hij opgeslokt door een grote vis. De Bijbel zegt: 'De HEER liet Jona opslokken door een grote vis. Drie dagen en drie nachten was Jona in de buik van de vis.'

(Jona 1:1; andere vertalingen: Jona 1:17).

Er zijn mensen die geloven dat het verhaal van Jona te fantasievol is om waar te zijn. Zij denken dat het een mythische legende is in plaats van een historisch verhaal. Het bewijs van de Schrift, geschiedenis en archaeologie is echter in strijd met die zienswijze. Onder andere redenen om te geloven dat Jona's verhaal een op feiten gebaseerde gebeurtenis is, is dat, volgens 2 Koningen 14:25, Jona een historisch karakter was. De Joden beschouwden het boek Jona als historisch. Archaeologische vondsten in Nineve bevestigen de grootte van de stad zoals beschreven in de Bijbel. Jezus zelf verwijst naar Nineve en het verhaal van Jona (Matteüs 12:39, 40; Lucas 11:29, 30). Een van de voornaamste kwesties draait erom of een vis ooit iemand zou kunnen opslokken en of zij zouden kunnen overleven.

John D. Morris, Ph.D., een wetenschapper aan de Creation Institute, verklaart de mogelijkheid dat Jona door een grote vis is opgeslokt, op deze manier: 'Er leven vandaag verschillende soorten walvissen en haaien met keelgaten groot genoeg om een mens geheel op te slokken. Onder uitgestorven dieren, zoals de plesiosaurussen, kan hetzelfde worden gezegd en misschien was dit een tot nu toe onbekende vis van groot formaat. Het punt is: het verhaal is niet onmogelijk. Het belangrijkste is echter dat de Bijbel zegt: 'De HEER liet Jona opslokken door een grote vis.' (Jona 1:17). Deze gebeurtenis was duidelijk wonderbaarlijk en geen naturalistisch fenomeen. We hoeven er dus geen verklaring voor te geven, die beperkt wordt door moderne ervaring of kennis.

'Zou iemand in de buik van een vis kunnen overleven? Er is duidelijk aangetoond, zowel uit de Schrift als uit andere bronnen, dat de Hebreeuwse idiomatische uitdrukking 'drie dagen en drie nachten' een periode betekent die op één dag begint en eindigt op de dag na degene die volgt. Deze betekent per definitie niet drie volledige dagen en nachten. Bovendien zijn er verschillende gemelde/opgeschreven gevallen geweest van moderne zeelieden van andere personen die door zo'n dier zijn ingeslikt, alleen maar om vele uren later teruggevonden te worden.' (John D. Morris, *'Did Jona Really Get Swallowed by a Whale?'* the Institute for Creation Research, 1 december 1993, <http://icr.org/article/did-jonah-really-get-swallowed-by-the-whale>). Morris gaat verder door te zeggen dat wij als christenen in het wonderbaarlijke geloven, daarom nemen we het Woord van God aan zoals het verhaal in het boek Jona leest.

Daar, in de buik van die grote vis, kon Jona eens ernstig nadenken. Vol van hopeloze wanhoop riep hij uit tot God. 'Toen mijn ziel in mij bezweek, dacht ik aan de HEERE; mijn gebed kwam tot U, in Uw heilige tempel.' (Jona 2:7, HSV). Jona keek verder dan de duisternis naar het heldere licht dat uit het heiligdom in de hemel schijnt. Hij richtte zijn aandacht op het eeuwige. De psalmist Asaf verklaart: 'O God, Uw weg is in het heiligdom. . . . U bent de God Die wonderen doet, U hebt Uw macht bekendgemaakt onder de volken. U hebt Uw volk door Uw sterke arm verlost' (Psalmen 77:14 –16, HSV). Jona ontdekte de God die wonderen doet. In wat voor situatie we ons ook bevinden, als we naar het heiligdom kijken en de heerlijkheid van God aanschouwen, zoals Jona, zal ons vertrouwen in God en zijn oneindige macht toenemen. In haar

commentaar op Jona's ervaring verklaart Ellen G. White: 'Toch liet de Here Jona in het uur van zijn wanhoop niet alleen. Door een reeks van beproevingen en vreemde omstandigheden zou het vertrouwen van de profeet in God en in diens oneindige macht worden hersteld.'—*Profeten en Koningen*, p. 266.

Toen zijn geloof was hersteld, verrichtte God een wonder en de grote vis spuwde Jona uit op de kust. Jona reisde naar Nineve en predikte dat God de goddeloze stad ging vernietigen. Tot zijn verbazing hadden de mensen berouw. Er was een grote geestelijke opleving. De koning bekrachtigde een decreet in overeenstemming met oosters gebruik en het hele volk vastte, beleed hun zonde en had berouw. Verbazingwekkend genoeg was Jona ongelooflijk teleurgesteld. Hij had Gods bevel uitgevoerd, maar de verschrikkelijke gevolgen vloeiden er niet uit voort.

In de profetie is er iets dat bekend staat als voorwaardelijke profetie. Dit idee wordt goed uitgedrukt in Jona 3:10: 'Toen zag God wat zij deden, dat zij zich bekeerden van hun slechte weg. En God kreeg berouw over het kwade dat Hij gezegd had hun te zullen aandoen, en Hij deed het niet.' (HSV) De vervulling van de profetie was gebaseerd op hun reactie. Toen hadden 'kreeg God berouw'. Jona's prediking had succes gehad, maar de onwillige/aarzelende profeet erkende dit niet. Hij voelde zich een mislukkeling, maar eeuwen later haalde Jezus Jona aan als voorbeeld van trouw in zijn prediking tot Nineve. Hier is ongelooflijk goed nieuws: God geeft ons niet gemakkelijk op. Jona had het evangelie evenzeer nodig als de inwoners van Nineve. God (achter)volgde hem, wilde hem niet loslaten en hield hem vast totdat Jona zijn machtige hand erkende.

Deel II: In het leven toepassen

Heeft u ooit gevoeld dat God u leidde om iets te doen, maar u onwillig/aarzelend was om dit te doen? Heeft u ooit de heilige Geest aan uw hart voelen werken en u overtuigen om een beslissing te maken, en bent u aarzelend geweest vanwege de gevolgen die u zag? Misschien bent u, zoals Jona, een onwillige/aarzelende zendeling geweest. U heeft Gods roeping gehoord om een functie in de kerk te aanvaarden, te getuigen aan een buurman/buurvrouw of collega op het werk, of het evangelie te delen met een ongelovig familielid. Tegelijk maakt u zich zorgen dat u hiervoor misschien niet geschikt bent. Of u bent, in uw getuigenis, bang dat u misschien het verkeerde zegt. U bent bang dat zij misschien niet aannemen wat u te zeggen heeft. Nog erger: u bent bang dat zij u misschien afwijzen. Hier zijn een paar dingen om te onthouden. Ten eerste: God roept niet de geschikten; Hij maakt degenen geschikt die Hij roept. Ten tweede: als God u inprent om iets te doen en u aanvaardt zijn opdracht, neemt Hij zelf de verantwoordelijkheid voor de resultaten op zich. God roept ons niet op tot 'succes.' Hij roept ons op tot trouw. Als we trouw zijn aan de opdracht die Hij ons toewijst, zal Hij, op een dag, zeggen: 'Voortreffelijk, je bent een goede en betrouwbare dienaar. . . . Wees welkom bij het feestmaal ((H)SV: 'vreugde') van je Heer.' (Matteüs 25:21).

Les 13 De ultieme rust

18-24 september

Focus van de studie: 1 Korintiërs 2:9**Deel I: Commentaar**

Johannes deelt ons mee dat hij op het eiland Patmos was toen hij de visioenen ontving waaruit het boek Openbaring bestaat. Patmos is een klein eiland in de Egeïsche Zee tussen de kust van Turkije en Griekenland. Het is ongeveer negen mijl lang. In Johannes' tijd was het een rotsachtige, dorre/kale Romeinse strafkolonie waar gevangenen naartoe werden verbannen. Er was daar ook een kleine mijnbouwgemeenschap—en weinig meer.

Johannes was een oude man, in de negentig, toen hij de visioenen van Openbaring ontving. Hij had een lang leven ten dienste van zijn geliefde Meester geleid. Hij had waarschijnlijk in Efeze gewoond voordat hij naar Patmos werd verbannen. Nu was hij afgezonderd van vrienden en familie. Hij was zwak en het was twijfelachtig of hij ooit van dit kleine, geïsoleerde eiland zou ontsnappen. Maar toen openbaarde Jezus aan Johannes in een gloed van glorie goddelijke waarheid die Gods volk eeuwenlang zou onderrichten/verlichten. Deze waarheden voor de laatste dagen onthullen de gebeurtenissen die spoedig in deze wereld zullen plaatsvinden om Gods volk voor te bereiden voor wat komt. Soms is het in de grootste beproevingen van ons leven dat God het duidelijkst tot ons spreekt. Als we ons verlaten en ontmoedigd voelen, bezoekt Jezus ons net zoals Hij bij Johannes deed en vult ons met de warmte van zijn aanwezigheid.

Het boek Openbaring is een boek over de Jezus die tussenbeide komt. Hij zit niet slechts op zijn troon in de hemel; Hij begeeft zich in de aangelegenheden van het leven hier op aarde. Hij staat ons bij in het trauma, het hartzeer en de teleurstellingen waarmee we worden geconfronteerd. Toen Jezus afdaalde om met zijn geliefde discipel te spreken, verlichtte Hij rotsachtig, dor/kaal Patmos met zijn heerlijkheid. Er is geen plek waar we ons kunnen bevinden, die buiten het bereik van God is. Hij zal u met zijn aanwezigheid ontmoeten waar u ook bent. Openbaring staat vol met hoop. De Ene die nu met ons is door zijn heilige Geest, komt spoedig in heerlijkheid om ons thuis te brengen. Johannes drukt vreugdevol uit: 'Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien' (Openbaring 1:7, NBG/HSV).

Tekenen van Jezus' terugkeer

Jezus vertelde zijn discipelen over een tijd waarin Jeruzalem door een aanvallend leger zou worden omsingeld en verwoest (Lucas 21:20). Dit gebeurde in A.D. 70, toen Titus, de Romeinse generaal/veldheer, Israël binnenviel en de stad belegerde. De Joodse historicus Josephus beschrijft de verwoestende gevolgen van de belegering. Hij zegt dat de uitgehongerde mensen 'vaak kwamen om over een klein stukje brood heen te blazen; kinderen pikten vaak eten uit de mond van hun ouders. Noch broeder noch zuster had medelijden met de ander. Een korenmaat was kostbaarder dan goud.'—'The Destruction of Jerusalem,' D. J. Muehlenbruch, trans. (St. Louis, MO: Concordia Publishing House, 1922). Er waren tijdens de belegering gevallen waarin ouders hun kinderen die gestorven waren, kookten en hen opaten. Josephus gaat verder: 'Gedreven door honger aten

sommigen mest; sommigen de riemen van hun zadel; sommigen het leer dat van hun schild was afgehaald; sommigen hadden nog steeds hooi in hun mond toen hun lichaam werd gevonden.' De aanval op Jeruzalem door de Romeinen had gruwelijke en verwoestende gevolgen. Voordat deze voorbij was, brak er brand uit en en nog duizenden stierven in de vlammen.

In de jaren zeventig groeven archeologen het huis van een aristocratische familie op, dat tijdens de belegering in A.D. 70 tot de grond in de vlammen was afgebrand. Dit huis is een opmerkelijk bewijs van de hevigheid van de vlammen en van de mate van de totale verwoesting en absolute ondergang.

De vragen van de discipelen

Toen Jezus zijn discipelen over deze komende ramp vertelde, dachten zij dat zoiets vernietigends alleen bij het einde van de wereld kon gebeuren. Daarom vroegen zij Hem: '. . . wanneer zal dat allemaal gebeuren en aan welk teken kunnen we uw komst en de voltooiing (andere vertalingen: 'voleinding') van deze wereld herkennen?' (Matteüs 24:3).

De discipelen stelden feitelijk twee verschillende vragen. Hun eerste vraag: '. . . wanneer zal dat allemaal gebeuren' verwijst naar de val van Jeruzalem en de verwoesting van de tempel. Hun tweede vraag was: '. . . aan welk teken kunnen we uw komst en de voltooiing van deze wereld herkennen?' In zijn antwoord, zoals opgetekend in Matteüs 24, combineerde Jezus de twee gebeurtenissen. Hij vertelde over gebeurtenissen die tot de verwoesting van Jeruzalem in A.D. 70 zouden leiden. Deze gebeurtenissen zouden dienen als voorvertoning van wat net voor zijn wederkomst zou gebeuren. In Matteüs 24 noemde Jezus de tekenen die aan zijn terugkeer vooraf zouden gaan. Deze tekenen onthullen dat zijn komst nabij is.

De Heiland gaf ons geen datum voor zijn komst, maar Hij vertelde ons wel over tekenen die ons zouden laten weten wanneer deze nabij was. Jezus' rede over tekenen in de laatste dagen focust zich op vier specifieke gebieden: (1) tekenen op het gebied van godsdienst, (2) internationale verhoudingen, (3) natuur en (4) maatschappij. Deze tekenen omvatten valse geestelijke oplevingen, globale conflicten, oorlogen, hongersnoden/schaartes, natuurrampen, epidemieën, pandemieën, stijgende misdaad, toegenomen geweld, afnemende moraliteit en ten slotte de snelle verspreiding van het evangelie naar de hele wereld.

Matteüs 24 schetst de tekenen van Christus' wederkomst; Openbaring 14 is een dringende oproep om klaar te zijn voor zijn komst.

De boodschap van Openbaring voor de laatste dagen

In Openbaring 14 worden de boodschappen van de drie engelen snel aan alle landen en volken, van elke stam en taal verkondigd, om de wereld op zijn spoedige terugkeer voor te bereiden. Het is de boodschap van het 'eeuwige Evangelie' van Gods verbazingwekkende genade voor een hele planeet. Het is een oproep in het licht van het evangelie om een gehoorzaam leven te leiden, waarbij we God verheerlijken in alles wat we doen in de tijd (HSV: 'uur') dat hij zijn oordeel zal vellen. Het is een oproep in een tijdperk van evolutie/ontwikkeling om Hem als Schepper te aanbidden. Het is een eindtijdboodschap van hoop.

Jezus zal ons in het oordeel verdedigen/vertegenwoordigen en zijn rechtvaardige leven aanbieden in de plaats van ons onrechtvaardige leven. De apostel Johannes geeft ons deze bemoediging: 'Mocht een van u echter toch zondigen, dan hebben wij een Pleitbezorger (ook te vertalen als Voorspraak/Advocaat/Verdediger) bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige' (1 Johannes 2:1). Gods laatste oordeel is rechtvaardig. Hij kan alleen degenen vertegenwoordigen, die hun leven aan Hem overgeven en door het geloof zijn leven en dood ten behoeve van hen aanvaardden.

Laat de Heer uw vreugde blijven

In Rome in de gevangenis gezet schreef de apostel Paulus een bemoedigende brief aan de gelovigen in Filippi. Sommige Bijbelcommentatoren hebben het boek Filippenzen als de brief van vreugde bestempeld. In deze korte brief van vier hoofdstukken gebruikt Paulus herhaaldelijk de woorden 'vreugde' of 'verheugd zijn'. Het thema van hoofdstuk 1 is 'vreugde in beproevingen'. Het thema van hoofdstuk 2 is 'vreugde in nederigheid'. Het thema van hoofdstuk 3 is 'vreugde in overgave' en het thema van hoofdstuk 4 is 'vreugde in dankbaarheid'.

Paulus leerde in de vreugde van Christus te leven, omdat hij had ontdekt hoe hij in Christus kon rusten. Hij geloofde dat Christus hem in elke situatie kracht zou geven en in zijn noden zou voorzien (Filippenzen 4:13, 19). Zijn vertrouwen was gevestigd op de goddelijke realiteit dat zijn 'burgerrecht in de hemel is' en dat, op een dag, Christus 'ons armzalig (andere vertalingen: 'vernederd') lichaam gelijk zou maken aan zijn verheerlijkt lichaam'. Hij zag de komst van de Heiland Jezus Christus verlangend tegemoet (Filippenzen 3:20, 21). Hij kon 'zich te allen tijde in de Heer verblijden' (vgl. Filippenzen 4:4, NBG), omdat hij absoluut vertrouwen had in Christus' zorg in het heden en de vervulling van Christus' eeuwige plan in de toekomst. Zijn uitspraak: 'De Heer is nabij.' gaf hem de 'vrede van God, die alle verstand te boven gaat' (Filippenzen 4:5, 7). Samen met de apostel Paulus kunnen we ons verblijden dat er nooit een situatie is, waarmee we geconfronteerd worden, waarin Christus niet voorziet in onmiddellijke hulp voor ons vandaag, hoop voor morgen, en de belofte van ultieme rust in Christus tot in alle eeuwigheid.

Deel II: In het leven toepassen

Enige tijd geleden deelde een vriendin dit hartverscheurende verhaal. Haar acht jaar oude zoon stierf aan een zeldzame bloedziekte. Mensen overal in het land baden ernstig voor de genezing van de jongen. Zij zochten God voor een wonderbaarlijke genezing. Het kind werd langzamerhand zieker. De laatste paar dagen van zijn leven zat zijn mamma aan zijn bed, waarbij ze voortdurend zijn hand vasthield en zijn haar zacht streelde. Toen duidelijk werd dat hij nog maar uren te leven had, nam ze hem in haar armen en zat in een rolstoel, waarbij ze zacht de liederen van de hemel zong. Enige tijd na zijn dood spraken we samen en deed ze deze opmerkelijke uitspraak: 'Hoewel er een diepe bonkende pijn in mijn hart is, heeft God me 'een vrede [gegeven] die het verstand te boven gaat!.' Toen haar werd gevraagd wat een vrede die het verstand te boven gaat was, antwoordde ze eenvoudig: 'Als u dit niet begrijpt, kunt u nog steeds rusten in Christus' liefde en zorg.'

Terwijl deze serie Bijbelstudielessen tot een einde komt, verlangt Jezus ernaar u een 'vrede [te geven], die alle verstand te boven gaat', wat er in uw eigen leven ook aan de hand is. Hij is er voor u, vandaag, morgen en voorgoed. Zijn plannen zijn groter dan u zich ooit kunt voorstellen. Onthoud Jezus' woorden: '. . . wie standhoudt tot het einde zal worden gered.' (Marcus 13:13). Vertrouw op zijn kracht om u te laten doorzetten door de uitdagingen van het leven heen en de eeuwige rust te laten genieten.